

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατριπ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 6 Ἰανουαρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 6

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΛ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Καλὴν ἀντάμωση εἶπε ὁ κύ-
ριος μετ' ἐς φαβορίτες. Καὶ κοίτα
καλὰ μὴν ξεχάσης πῶς αὐριο τὸ ἀ-
πόγευμα στίς πέντε ἀκριβῶς θὰ ση-
κώσουμε τὴν ἀγκυρά.

— Μεῖνε ἡσυχος. Θὰ τὰ
φέρω ἐγὼ μόνος μου τὰ
μικρὰ στίς τέσσερις καὶ
μισή.

Καὶ παίρνοντας τὰ παι-
διὰ πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο
ὅπου ἔφαγαν μετ' τὴν πιὸ
μεγάλῃ ὀρεξῇ. Ὁ πλοίαρχος
Γαστάλδης χαιρόταν πού
τὰ ἔβλεπε.

Ἵστερα ἀπὸ τὸ φαγητὸ
πῆρε τοὺς τρεῖς μικροὺς
τοῦ φίλους στὴν «Μαρία-
Γαβριέλλα». Ἐκεῖ τοὺς ἔ-
βαλε σ' ἓνα εὐρύχωρο δω-
μάτιο καὶ κοιμήθηκαν θαυ-
μάσια.

Τὴν ἄλλῃ μέρα—ἦταν
Παρασκευὴ—ὁ πλοίαρχος
βγῆκε πρωτὶ-πρωτὶ στὴν ξη-
ρά, καὶ κατὰ τίς ἑντεκα γύ-
ρισε πάλι στὸ πλοῖο νὰ τὸ
μεσημεριανὸ φαγητό. Ἐκεῖ
βρῆκε τὰ παιδιὰ πού εἶχαν
πιάσει μεγάλη φιλία μετ' τὰ
τρία ζῶα, τὸν Ἀλῆ, τὸν
Κίτσο καὶ τὸν Κοκό.

— Μπράβο! μπράβο,
παιδιά μου, τοὺς φώναξε.
Καὶ τώρα στὸ τραπέζι
γρήγορα!

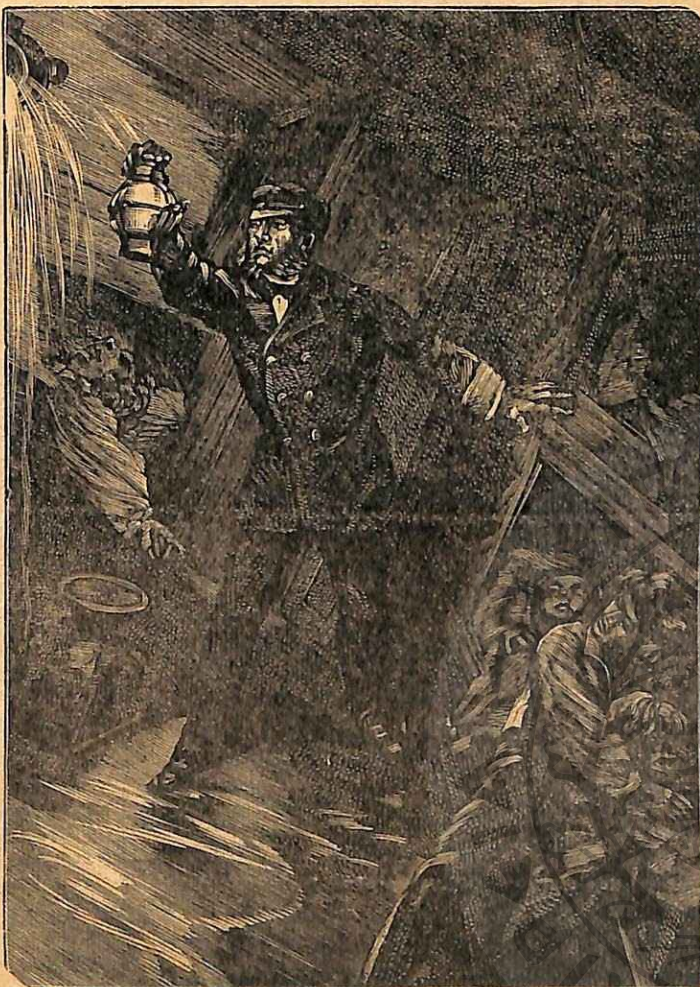
Καθὼς ἔτρωγαν ὁ πλοίαρ-
χος ἔκανε διάφορες ὁμι-
λίες μετ' τὸν Γιάννη, γιὰτὶ
τοῦ ἄρεσαν πολὺ οἱ καλοὶ
τρόποι τοῦ μικροῦ.

— Εἶσαι καλὸ καὶ ἀξιό-
λογο παιδί, Γιάννη μου. Εἰ

μαὶ βέβαιος πῶς θὰ γίνης μιὰ μέρα
καλὸς ἄνθρωπος καὶ θὰ πᾶς μπροστά.
Βέβαια κανεὶς δὲν ξέρεי τί τὸν πε-
ριμένει. Τὸ μέλλον εἶναι ἄδηλον. Ἄν
λοιπὸν λάθης καμμιά φορά ἀνάγκη,
γράψε μου καὶ σύστησε τὸ γράμμα
σου στὸ καφενεῖο. Καὶ ἂν βρισκῶμαι
σὲ ταξίδι θὰ τὸ βρῶ μόλις γυρίσω.
Ὅσο γιὰ τ' ἀδέλφια σου, δὲν ἔχω
ἀνάγκη νὰ σοῦ συστήσω νὰ θυμᾶσαι

ὅ,τι ὑποσχέθηκες στὴν μητέρα σου.
Νὰ μὴν τὰ ἀποχωριστῇς ποτέ σου,
νὰ τὰ ἔχης πάντοτε μαζί σου καὶ ὅ-
που κι' ἂν πᾶς νὰ ἔχης στὸ νοῦ σου
ὅτι σὺ εἶσαι ὁ πατέρας τους, καὶ ἡ
μόνη τους παρηγοριά. Ὅταν ἔχης
αὐτὸ στὸ νοῦ σου θὰ ἔχης καὶ θάρ-
ρος καὶ δύναμη. Ἐπειτα ὁ Γαστάλ-
δης γυρίζοντας στὸν Μιχαλάκη εἶπε:

— Σὺ Μιχαλάκη μου, καθὼς κατὰ-
λαβα εἶσαι λιγάκι φοβισιάρ-
ρης. Μὲ τὸ παραμικρὸ φο-
βάσαι. Μὴν κοκκινίζης δὲ
γιὰ τόσο μικρὸ πρᾶγμα.
Ἐγὼ σοῦ τὸ λέω, παιδί μου,
γιατὶ τὸ ξέρω ἀπὸ τὸν ἑαυ-
τό μου. Σὰν ἦμουν κι' ἐγὼ
στὴν ἡλικία σου δὲν ξέρεις
τί φοβισιάρης πού ἦμουν.
Πῶς ἐλευθερώθηκα ἀπὸ τὸ
φοβερὸ καὶ γελοῖο αὐτὸ ἐ-
λάττωμα; Θὰ σοῦ τὸ πῶ
γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσης καὶ
σύ. Ἀκουσε λοιπὸν: Κάθε
φορά πού ἔβλεπα ἓνα πρᾶγ-
μα πού με τρόμαζε δὲν πῆ-
γαινα πίσω ἀλλὰ ὅλο ἴσια
μπρός. Στὴν ἀρχὴ βέβαια
ἔτρεμα ὀλάκαιρος καὶ ἡ
καρδιά μου πήγαινε νὰ
σπάσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴ δου-
λειά μου, πῆγαινα ὅλο ἐμ-
πρὸς ὥσπου συνήθισα. Λοι-
πὸν, Μιχαλάκη μου, κάνε
καὶ σὺ τὸ ἴδιο καὶ θὰ δῇς
ὅτι τὸ καλύτερο γιὰτρίξο
γιὰ νὰ μὴ φοβάται κανεὶς
εἶναι νὰ πηγαίνῃ κατε-
πάνω στὸν κίνδυνον, νὰ ἔρ-
χεται πολὺ κοντὰ του γιὰ
νὰ ἰδῇ τί κίνδυνος εἶναι.
Γιὰτὶ πολλὰς φορὰς τυχαί-
νει νὰ μᾶς φοβίξῃ κάτι
πού δὲν ἀξίζει κἄν τὸν κό-
πο νὰ τὸ συλλογιζόμαστε.
Καὶ σὲ σένα, Φραγκῆσκο
μου, θὰ ἤθελα νὰ δώσω μιὰ
μικρὴ συμβουλή. Νὰ προ-

«Ὁ πλοίαρχος μῆκε μ' ἓνα
φανάρι στὸ χέρι...»

σέχης, παιδί μου, την όρεξή σου. Δεν πρέπει, επειδή έχει κανείς μεγάλη όρεξη να τρώει μονομιάς όσα έχει· πρέπει να συλλογίζεται και την άλλη μέρα για να μην πεινάσει. Και τώρα, παιδί μου, για να μη νομισθώ πως ο Καπετάν Γαστάλδης σ'αξέδωσε μόνον συμβουλές και λόγια θέλω να σ'αξοχάρω κι' απ' ένα πράγμα για να με θυμάστε και να θυμάστε και τις δυο αυτές μέρες που περάσαμε μαζί, θέλω λοιπόν να μη φύγετε απ' το καράβι με άδεια τα χέρια. Έλα δώ, Γιάννη, κοίταξε τί σ'αξέρεσει: Θέλεις να σου δώσω ένα ρολογάκι μαλαματένιο με την άλυσίδα του για να βλέπεις την ώρα, ή μήπως προτιμάς κανένα ρεβόλβερ ή κανένα τηλεσκόπιο;

— Έγώ ήθελα... είπε ο Γιάννης δειλά.

— Λέγε, παιδί μου, λέγε τί θάθελες. Μίλησε ελεύθερα και δεν θά πω όχι. Ξέχασες τί καλό μου έκανες; Ζήτησέ μου λοιπόν ό,τι, μα ό,τι θέλεις και θά το δώσω. Έκτός πια αν μου ζητήσεις τη «Μαρία-Γαβριέλλα». Αυτήν βέβαια δεν θά μπορέσω να την δώσω.

— Δουπών αν δεν σ'αξοπειράζω να χωρισθώ απ' το σκυλάκι σας, θά σ'αξοπαρακαλούσα να μου το δώσετε. Θά το προσέχω και θά το περιποιούμαι. Να είσθε ήσυχος γι' αυτό.

— Τόν Άλχη θέλεις να σου χαρίσω, τόν Άλχη μου; Άλλά ξέρεις ότι τόν έχω τρία χρόνια και πως σ'έλο αυτό το διάστημα δεν έλειψε στιγμή από κοντά μου. Άκου έδω! Έγώ ό,τι λέω το κάνω. Δουπών, Άλχη μου, από σήμερα έχεις γι' αφεντικό τόν Γιάννη Καστέρρα.

— Και σύ, Μιχαλάκη, για πές μου σάν τί θά ήθελε ή καρδιά σου;

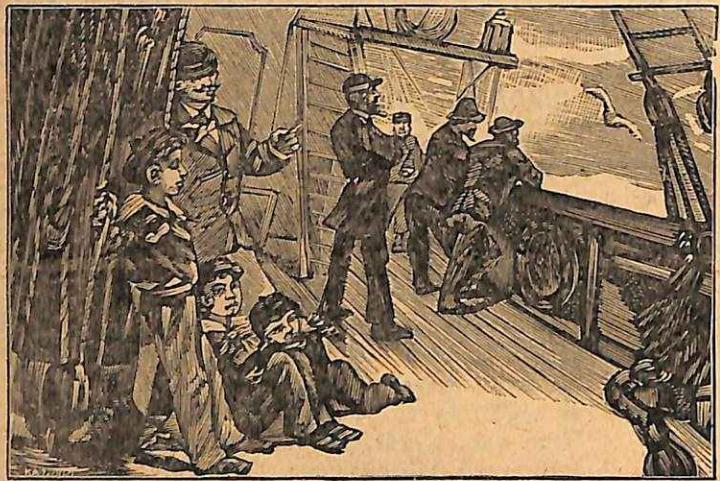
— Ά! κύριε πλοίαρχε, μου τόν δίνετε τόν Κίτσο;

— Τί; τί; κι' εσύ; τί θά το κάνης αυτό το σκυλάχτρο; Άλλά τέλος πάντων μιά και το θέλεις ός γίνη το θέλημά σου. Έλα δώ, Κίτσο! Ό-ραϊτα, μπράβο. Δώσε τώρα ένα φιλάκι στόν νέο σου κύριο. Κοίτα καλά να τόν σέβονται και να τόν αγαπάς, να μην τόν συγχίζεις και να μην τού παίρνεις το σκουφάκι του. Και σύ, Φραγκίσκο, μήπως έβαλες στο μάτι τόν Κοκκό;

Ο Φραγκίσκος δεν είπε τίποτε, αλλά τα μάτια του άστράψαν από χαρά κι' ελπίδα λέγοντας μ' αυτό ό,τι δεν τολμούσε να βγάλει απ' το στόμα

του. Έτσι όταν ο πλοίαρχος τού έβαλε στα χέρια το ζωηρό φλύαρο πουλί, ήταν τόσο ευτυχισμένος και υπερήφανος και τόσο καμάρωνε, που δεν θ' άλλαζε τόν θησαυρό του αυτό μ' όλα τα πλούτη κι' όλα τα γλυκύσματα του κόσμου.

Ολο το απόγευμα το πέρασαν τα παιδιά παίζοντας με τούς καινούργιους συντρόφους τους. Έτσι γνω-

Η «Ελπίς» είχε πια άνοιξη στο πέλαγος (Σελ. 46, στ. γ')

ρίστηκαν καλύτερα μαζί τους. Κι' όταν ο πλοίαρχος γύρισε στο καράβι κατά τις τέσσερις για να τα πάει στο άλλο πλοίο δεν είχαν αυτά καταλάβει πως πέρασε ή ώρα.

Ο πλοίαρχος Μάριος Γαστάλδης ανέβασε μόνος του στο πλοίο τούς τρεις μικρούς του φίλους, τούς έδιάλεξε μιά καλή καμπίνα στη δευτέρα θέση και τούς σύστησε στόν πλοίαρχο το φίλο του, στόν υποπλοίαρχο και στούς άλλους άξιωματικούς του πλοίου. Κι' ενώ ο Γιάννης και ο Μιχαλάκης διασκέδαζαν βλέποντας τούς επιβάτες που έρχονταν κι' ανέβαιναν στο πλοίο κι' έλο εκείνο το σύρε κι' έλα, ο Μάριος Γαστάλδης πήρε κατά μέρος τόν μικρό Φραγκίσκο τούχωσε στην τσέπη ένα μεγάλο ρουλό τυλιγμένο με μπλε χαρτί και τού είπε στ' αούτι:

— Αυτό να το δώσης στόν άδελφό σου τόν Γιάννη αφού φύγω. Όχι πρίν' άκουσες; είπαμε αφού φύγω.

Όταν το πλοίο σφύριξε για τρίτη φορά ο Μάριος Γαστάλδης φίλησε τα παιδιά, έσφισε το χέρι του πλοίαρχου και βγήκε στην ξηρά.

Ύστερα από δέκα λεπτά ή «Ελπίς» σήκωσε την άγκυρα κι' έκανε μανούβρες για να βγεί απ' το λιμάνι. Και τη στιγμή που πέρασε πλάι απ' την «Μαρία-Γαβριέλλα» ο Γιάννης, ο Μιχαλάκης και ο Φραγκίσκος όρθιοι

στην πρόμνη έστελναν απ' τα βάθη της καρδιάς τους θερμότατο χαιρετισμό στόν καλό πλοίαρχο Μάριο Γαστάλδη, που τούς εφάνηκε καλός σάν αληθινός πατέρας. Και καθώς το πλοίο τους απομακρυνόταν τα παιδιά είχανε καρφώσει τα μάτια τους στην «Μαρία-Γαβριέλλα», ως που δεν διακρινόταν πια ή μικρή σημαία, που κυμάτιζε στο μεγάλο κατάρτι του πλοίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε' Στήν θάλασσα

Η «Ελπίς» είχε πια άνοιξη στο πέλαγος. Είχε έξηνητα επιβάτες και μες σ' αυτούς τα μόνα παιδιά ήσαν οι τρεις μικροί μας φίλοι. Γι' αυτό έλοι τ' αγαπούσαν και δεν ήξεραν ποιός να τα περιποιηθή. Προτού ή «Ελπίς» βγή από το λιμάνι τα παιδιά δεν αισθάνονταν καμμία ένόχληση. Ίσια ίσια που παρακολουθούσαν τούς ναύτες καθώς έτρεχαν άπάνω κάτω στο κατάρτιμα, ανέβαιναν στα κατάρτια, κρεμόνταν στα σκονισιά κι' έκαναν διάφορες άλλες μανούβρες. Έβλεπαν πως τα σπίτια του λιμανιού λίγο λίγο ξεμάκρυναν κι' ένα σωρό άλλα πράγματα. Έτσι διασκέδαζαν πολύ ώραια.

(Άκολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΛΖ. 2

Άν κάποιος φίλος σου παλιός, Έχθρός σου κατανήση, Μέχρι θανάτου ή ντροπή Αυτή θά σε λυπήση.

ΛΖ. 4

Ο φίλος σου ο ελικορινής Χαίρεται στη χαρά σου Κι' άπέναντί σου θά βρεθή Στην κάθε συμφορά σου.

ΛΖ. 6

Το φίλο σου τόν γκαρδιακό Μέσο στην ψυχή να κλείσης, Κι' αν ίσως πλούσιος γενής Να μην τόν λησμονήσης.

Ζ. 11

Άνθρώπους μην περιγελές, Που ή πίκρα φαμακώνει Έπαρχει Αυτός που άνυψοί, Αυτός που ταπεινώνει.

ΣΤ. 34

Όπου συχνάζουν προσετοί Προσπάθει να πηγαίνης, Κι' αν τύχη και κανείς σοφός, Κοντά σ' αυτόν να μένεις.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΥΠΕΡΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΚΑΘΕ μέρα παιδιά ρωτούν τη Διάπλασι τί είναι αυτό το «καινούργιο φρούτο», ο Υπερρεαλισμός. Βλέπουν τη λέξη σ' έφημερίδες και περιοδικά, διαβάζουν και κανένα σχετικό άρθρο, κάποτε και κανένα υπερρεαλιστικό ποίημα, αλλά δεν καταλαβαίνουν γρύ. Και ζητούν από τη Διάπλασι να τούς εξηγήση τί σημαίνουν' έλ' αυτά: είναι πραγματικώς άκατανόητες, παλαβομάρες; ή θά μπορούσαν να τα καταλάβουν αν βρισκόταν κανένας να τούς τα «κάμει ψιλά»; Πολλές φορές ή Διάπλασις μου είπε: «Μ' έφαγαν. Γράψε τους καμμία Έπιστολή να ήσυχάσω». Άλλά να σ'αξοπώ την αλήθεια, έδισταξα. Πρώτον, γιατί λίγα πράγματα είχα διαβάσει για τόν Υπερρεαλισμό και δεύτερον, γιατί ούτε έγώ τα είχα καταλάβει καλύτερ' από εκείνους που ρωτούσαν... Τελευταία όμως έτυχε να διαβάσω σε κάποιο περιοδικό ένα άρθρο του φίλου μας κ. Τέλλου Άγρα. Δουπών, το άρθρο αυτό ήταν τόσο καθαρό, τόσο φωτεινό, ώστε μ' έφώτισε στην έντέλεια. Και κάτι άλλο ακόμα: μου επικύρωσε την ιδέα που είχα σχηματίσει διαβάζοντας άλλα, δηλαδή πως ο Υπερρεαλισμός δεν αξίζει και μεγάλα πράγματα. Γιατί ο κ. Τέλλος Άγρας, αν και νέος και νεωτεριστής, δεν φαίνεται καθόλου ένθουσιασμένος με τη νέα Σχολή.

Στήν αρχή προσπαθεί να τη δικαιώση. Μιά Σχολή κι' αυτή σάν τις άλλες. Ο Κλασικισμός, ο Ρωμαντισμός, ο Συμβολισμός, φάνηκαν στη Λογοτεχνία με τη σειρά τους. Καθεμιά από τις Σχολές αυτές πολεμήθηκε στην αρχή και κοροϊδεύθηκε, προπάντων ο Συμβολισμός. Μά έλες άφησαν κάτι καλό που επέζησε, κι' ο Συμβολισμός ακόμα. Το ίδιο, λέει ο κ. Τέλλος Άγρας θά συμβή και με τόν Υπερρεαλισμό. Δεν το παραπιστεύω. Μά κι' αν ακόμη επιζήσουν μερικά απ' αυτά τα έξωφρενικά ποιήματα — άκριβώς γιατί δεν θά είναι τόσο... υπερρεαλιστικά—αυτό δεν αρκεί για να δικαιώση μιά Σχολή που αποκλείει τη λογική από τις δημιουργίες της κι' έχει για δόγμα την άσυναρτησία. Η άσυναρτησία άρχισε βέβαια από τόν Συμβολισμό. Άλλά δεν προχώρησε και τόσο. Ο κόσμος, είπαν οι συμβολιστές, μάς ενδιαφέρει τόσο μόνο, όσο μπορεί με τις εικόνες

του — κι' οι εικόνες αυτές είναι τα σύμβολα — να εκφράση τόν έαυτό μας». Με άλλους λόγους, ο Συμβολισμός θέλησε να μπη στην ανθρώπινη ψυχή βαθύτερα απ' όσο έμπαιναν ο Κλασικισμός κι' ο Ρωμαντισμός. Άλλά σταμάτησε σ' ένα σημείο. Ο Υπερρεαλισμός που θέλησε να κάμει ακόμα ένα βήμα, έπεσε στο χάος. Γιατί έφτασε—ίσχυρίζεται—στα βάθη εκείνα της ανθρώπινης ψυχής όπου δεν φτάνει ούτε ο χαράκτηρας μας, ούτε ή λογική μας.

Και τί νομίζετε πως βρήκε στα άπρόσιτα αυτά ψυχικά βάθη; Τη χαρά, την ευφροσύνη του μικρού παιδιού! Άντίθετα από τις άλλες Σχολές, όπου επικρατεί ο πόνος, ο Υπερρεαλισμός θέλει να εκφράζη τη χαρά, που ο άνθρωπος βρίσκει πάντα όταν «περισυλλέγεται» στόν έαυτό του», όταν έμβαθύνει στην ψυχή του. Άφίνω τώρα πως αυτό θέλει άπόδειξη. Κι' έρχομαι στόν τρόπο που ο Υπερρεαλισμός εκφράζει τη χαρά του. Το κάνει με εικόνες, άτακτες εικόνες, ασύνδετες, χαλαρές κι' άνάλφαρες, έτσι όπως μάς έρχονται αυτόματα σ' ένα όνειρο. Καμμία λογική δεν τις δένει μεταξύ τους. Γι' αυτό και τα ποιήματα αυτής της Σχολής ούτε θέμα έχουν ούτε τίτλο. Κι' είναι σύντομα. Έτσι, σύμφωνα

με όσα είπαμε, τα χαρακτηρίζουν: ή ευφροσύνη, ή έλαφρότης, ή χαλαρότης, ο αυτοματισμός κι' ή συντομία. Προσθέτω: κι' ή άπόλυτη άκαταληφία σά φυσικό αποτέλεσμα. Και σ' αυτό συμφωνεί κι' ο κ. Τέλλος Άγρας. «Τό δέντρο, είπε ο Έμμανουήλ Ροΐδης, κρίνεται από τόν καρπό και το άρθρο από τόν επίλογο». Κι' ίδου αυτολεξεί ο επίλογος του φωτεινού αυτού άρθρου:

«Η Τέχνη δεν μπορεί να φύγει τόσο πολύ από τα όρια του λογικού. Μπορεί ο ποιητής να αισθάνεται ευχαρίστηση όταν δίνει μ' αυτόν τόν τρόπο το πιο βαθύ περιεχόμενο του έαυτού του» δεν αισθάνεται όμως το ίδιο κι' ο άναγνώστης. Δεν μπορούμε να βάλουμε όνειρο παραπάνω από την πραγματικότητα, όσο τουλάχιστο μιλούμε σε ανθρώπους... Πρέπει και όνειρο να οργανωθεί, όπως οργανώνεται από το λογικό κάθε τι που είναι προωρισμένο για τούς άλλους. Μας άρέσει βέβαια το ποίημα να είναι όσο μπορεί, σά να πούμε, άύλο, δεν μάς άρέσει όμως να φεύγει από εικόνα σε εικόνα, από άνάμνηση σε άνάμνηση... Η Τέχνη πρέπει να μένει μέσα σ' ένα θέμα...»

Δεν χρειάζεται να προσθέσω τίποτ' άλλο. Καταλάβετε.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5.

Ο Ρίχ κι' ο Ράχ δεν μπόρεσαν πια να βαστάσουν. Και τριγύρισαν τη Λιλή και τόν Παύλη, που έτρωγαν ακόμα και έπιναν, κι' άρχισαν να

σκουντούν με τα ποδαράκια τους και να γουρλίζουν κλαψιάρικα, σά να τούς έλεγαν: «Έ, δεν μάς δίνετε τίποτα και μάς;... Μας ξεχάσατε; Πεινάμε!».

— Μπρέ, ξεχάσαμε τα σκυλάκια, είπε ο Παύλης.

— Τα καϊμένα! είπε ή Λιλή. Άς τούς δώσουμε τίποτα, άμαρτία είναι.

Και τούς έδωσαν από ένα μπισκοτάκι άλειμένο με βούτυρο. Ω, με τί λαίμαργία τα έφαγαν τα σκυλάκια, που ύστερα γύρεναν κι' άλλα... Άλλά τα μπισκοτάκια με το βούτυρο δεν είναι βέβαια για σκυλιά, κι' ή Λιλή έτοιμάσθηκε να

κύφη και να τους δώση ψωμί σκέτο. . .

«Αλλά τη στιγμή εκείνη ένας πυκνός και πνιγρός καπνός γέμισε την κουζίνα. «Α! τί είν' αυτό; Κάτι καίγεται! Μά τι;»

— «Α! η πήττα! Ξεχάσαμε την πήττα! . . Μας κήκε!»

Ναί, τα παιδιά είχαν ξεχάσει την πήττα στον ηλεκτρικό φούρνο. Τόν άνοιξαν γρήγορα και την έβγαλαν. . . σε κακό χάλι. Η μισή σχεδόν είχε καεί κι' ήταν μαύρη σαν κάρβουνο. Η άλλη μισή όμως δεν είχε πάθει τίποτα, μόνο που ήταν καλοψημένη.

— Πάλι καλά! είπε η Λιλί. Θα φάμε τη μισή. Θα έχω πάρει μάλιστα κι' ωραία μυρωδιά από το κάψιμο. Η μαμά λέει πως αξίζει καμιά φορά να καίγεται σε μιάν άκρη το ζυμαρικό. Έλα να της βάλουμε και τη μαριμελάδα όσο είναι ζεστή. Άνοιξε το κουτί.

Ο Παυλός άνοιξε το κουτί με τη μαριμελάδα κι' η Λιλί έβαλε άρκετη πάνω στο καλό μέρος της πήττας. Όσο για το καμμένο, αυτό το έκοψαν και το έδωσαν στα σκυλάκια που το τραγάνισαν και το μασκόφισαν.

— Τους έφεξε το Ρικ και το Ράκ! είπε η Λιλί. Ούτε στον ύπνο τους δεν θάφαγαν ποτέ τόση πήττα, έστω και καμμένη. . . Έλα να φάμε τώρα και μες τη δική μας.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΑΛΙΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μέσα στα πρωτοχρονιάτικα παιχνίδια που χάρισαν της Λιλίκας είναι ένα μεγάλο μαλλιαρό σκυλάκι, ένα πελώριο αυτοκίνητο που το κουρδίζεις και τρέχει και μια ωραία κούκλα, με άληθινά μαλλιά και μάτια που ανοίγουν κλείνουν, όμοια με άληθινά παιδί που μόλις μπορεί η Λιλίκα να τη σηκώσει και να την άγκαλιάσει με τα μικρά στρουμπουλά χεράκια της.

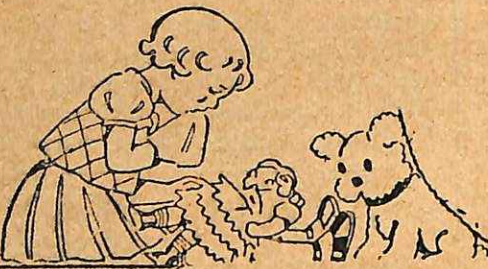
Τι τα θέλετε όμως, όσο ωραία κι' αν είναι όλα τα παιχνίδια αυτά, στα μάτια της Λιλίκας δεν φιγουράρουν όσο τα παλιά παιχνιδάκια της μαμάς, που τα κρατάει φυλαγμένα με τόση φροντίδα μες στο μεγάλο ντουλάπι της κάμαράς της: είναι ένα ωραίο σερβίτσιο του φαγητού από πορσελάνη, ένα κοκκάλινο σερβίτσιο της τουαλέτας και, το σπουδαιότερο, η Κοραλία, η κατάξανθη κούκλα που είχε φέρει ο παππούς απ' το Παρίσι.

Σε σπάνιες περιπτώσεις, όταν κανένα από τα κοριτσάκια της έχει τη γιορτή του, ή όταν είναι άρρωστο, ή όταν έχει πάρει κανένα πολύ καλό βαθμό στο σχολείο, ή μαμά βγάζει τα παιχνιδάκια της απ' το ντουλάπι κι' αφήνει τις δυο κόρες της να παίξουν μαζί τους. Πάντοτε όμως θα είναι κι' αυτή μπροστά και σε λίγη ώρα θα μαζέψει πάλι τα παιχνίδια, θα τα βάλει προσεκτικά στα κουτιά τους και θα τα φυλάξει στο ντουλάπι.

Την άλλη μέρα της πρωτοχρονιάς ή μαμά και η Άθηνουλα, η μεγάλη κόρη, έτοιμάστηκαν να πάνε στις γιογιές για να της πούν τα χρόνια πολλά. Η Λιλίκα ήταν συναχωμένη

και θα έμενε στο σπίτι μοναχή της.

— Παίξε φρόνιμα με τα καινούργια παιχνιδάκια σου και μη βγής διόλου από την κάμαρα, είπε η μαμά. Η Μαργαρώ θα έρχεται τότε—πότε από την κουζίνα να βλέπη τι

Η ένοχος θρηνοούσε άπαρηγόρητη πάνω απ' τη σπασμένη κούκλα! (Σελ. 48, στ. γ')

κάνεις. Έλα, και όταν γυρίσουμε πίσω θα σου φέρω ένα σακκουλάκι μαρρόνια.

Η Λιλίκα τρελλανίνεται για τα μαρρόνια και γι' αυτό υπάκουσε πρόθυμα στη μαμά. Στην αρχή πήρε το καινούργιο βιβλίο που της χάρισε η νονά για να ιδεί τις ωραίες ζωγραφιές. Ύστερα έπαιξε με την κούκλα της, ύστερα με το σκυλάκι, με το αυτοκίνητο, στο τέλος όμως άρχισε να βαριέται σοβαρά. «Αν έπαιρνα για λίγη ώρα την Κοραλία; σκέπτεται. Θα την προσέξω πολύ και ή μαμά δεν θα το πάρη είδηση!».

Και, άμ' έπος άμ' έργον, βάζει μια καρέκλα μπρός στο ντουλάπι της μαμάς, σκαρφαλώνει επάνω και καταφέρνει να κατεβάσει την πολυτιμή κούκλα με το κουτί της.

Την χαϊδεύει, την νανουρίζει, την κοιμίζει στο κρεβάτι της δικής της κούκλας και στο τέλος την βάζει μέσα στο καινούργιο αυτοκίνητο και το κουρδίζει για να τρέξη.

Το αυτοκίνητο τρέχει με όλη του τη γρηγοράδα μες στην κάμαρα. Η Λιλίκα είναι ένθουσιασμένη: «Καλό ταξίδι, Κοραλία! Καλό κατευόδιο! Στο καλό!».

Και γελάει με την καρδιά της, βλέποντας το άχαρο ύφος που έχει η Κοραλία με το μεγάλο καπέλλο της, τους φιδγκούς της και το παλαιό φορεματάκι της, μέσα στην άστραφτερή «κούρσα» που την παρασύρει στο τρελλό τρέξιμό της.

Και μέσα στη χαρά της η Λιλίκα δεν προσέχει πως το αυτοκίνητο αρχίζει να κάνει όλο και μεγαλύτερους κύκλους και ξαφνικά, — ω, συμφορά! χτυπάει επάνω στο πόδι ενός τραπεζιού και πετάει στην άλλη άκρη της κάμαρας τη δυστυχισμένη Κοραλία.

Η Λιλίκα τη μαζεύει από χάμω σπασμένη σε χίλια κομμάτια. Και ή μαμά που γυρίζει εκείνη την ώρα βρίσκει την ένοχο να θρηνη άπαρηγόρητη πάνω από τα λείψανα της άμοιρης κούκλας.

— «Ω, Λιλίκα, τί έκανες! Κι' εγώ που τη φύλαγα με τόση αγάπη τόσα χρόνια!»

Και — ποιος θα το πίστευε; — δυο χοντρά δάκρυα κυλούν στα μάγουλα της μαμάς.

Η άπελπισία της Λιλίκας γίνεται πια άβάσταχτη. Μάταια προσφέρει στη μαμά γι' αντικατάσταση την καινούργια μεγάλη κούκλα που της χάρισαν. Τίποτε δεν θα μπορέσει να την άποζημιώσει για το χάσιμο της αγαπημένης της Κοραλίας, παρά μονάχα ή επίσημη και κατηγορηματική υπόσχεση που της δίνει ή κόρη της, πως δεν θα φανή πια ποτέ άνόητη κι' άνυπάκοη.

Όστόσο, για πολλές νύχτες άκόμη ή Λιλίκα θα βλέπη στον ύπνο της σαν εφιάλη το φοβερό θέαμα που παρουσίαζαν τα κομμάτια της άδικούθαντης κούκλας.

(Διασκευή)

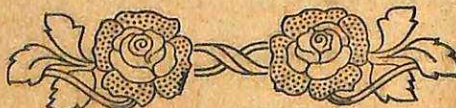
Γ. Τ.

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

ΜΥΘΟΣ

Ο άρκουδιάρης με το ντέφι την άρκουδα του τραβά. Κι' αυτή δός του και χορεύει με τα πόδια τα στραβά. Τη γελούν άπ' όνα σπίτι, κι' ή άρκουδα: «Τα δικά σας νάβλεπα πηδήματά σας αν χαλάει είχατε στη μύτη!»

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΓΕΛΙΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΛΑΜΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΕΓΙΝΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ

Όλοι οι σύγχρονοι μας που έχουν φθάσει σε μιá σεβαστή όπωσδήποτε ηλικία—και μ' αυτό έννοω όσους είναι ένενήντα έτών κι' επάνω—θα έχουν άκόμη δίχως άλλο στη θύμησή τους το όνομα του μίστερ Τζών Ίκαρσον.

Έχουν περάσει από τότε σωστά όγδόντα χρόνια, όταν το 1859 ο μίστερ Ίκαρσον, που ήταν κίβλας έξηντα έτών, έκανε τα πρώτα του πειράματα ως «πτηνάνθρωπος».

Με πολλούς κόπους είχε καταφέρει να φτιάση δυο μεγάλα φτερά που τα στερέωνε στην πλάτη του. Χάρης σ' ένα μικρό κινητήρα οι δυο αυτές φτερούγες έμπαιναν σε κί-

Τους έπεσε ούρανοκατέβατος

νηση και άρχιζαν να χτυπούν τον άέρα με μεγάλη γρηγοράδα και σήκωναν τον μίστερ Ίκαρσον ψηλά στον άέρα και τον έκαναν να πετάη άκριβώς όπως τα πουλιά.

Τις τεχνικές λεπτομέρειες δεν είναι βέβαια δυνατό να σας τις άναπτύξω εδώ πέρα. Ένα μόνο σας λέω πως ο κινητήρας που έβαζε σε λειτουργία της φτερούγες του «πτηνάνθρωπου» δεν ήταν ούτε άτμοκίνητος, ούτε βενζινοκίνητος, ούτε ηλεκτροκίνητος, αλλά ζ α χ α ρ ο κ ί ν η τ ο ς!

Η ιδέα για την κατασκευή ενός κινητήρα αυτού του είδους είχε έρθει στον μίστερ Ίκαρσον μια μέρα, καθώς πρόσφερε στο σκύλο του μια καραμέλλα ζάχαρη. Παρατήρησε πως στο αντίκρουσμα μονάχα της ζάχαρης ή ούρα του σκύλου κουνιόταν σά δαιμονισμένη. Εδώθς λοιπόν στο μυαλό του σοφού εκείνου ανθρώπου γεννήθηκε ή σκέψη πως άφου ή ζάχαρη έβαζε σε κίνηση την ούρα ενός σκύ-

λου, θα μπορούσε να κάνει το ίδιο και στις φτερούγες ενός «πτηνάνθρωπου».

Με τι τρόπο έβαλε σ' έφαρμογή αυτή την ιδέα και την έκανε κινητήρα, αυτό δεν το ξέρω. Κι' έπειδή κι' όλα τα σχετικά χαρτιά εξαφανίστηκαν, ή σπουδαία αυτή έφεύρεση έχάθηκε πια για την ανθρωπότητα.

Όπωςδήποτε, εκείνο που ξέρουμε είναι πως ο μίστερ Ίκαρσον δεν λογάριαζε την ισχύ του κινητήρα του σε τόση δύναμη ήππων, όπως γίνεται συνήθως, αλλά σε δύναμη σκύλων. Και έτσι ο κινητήρας που είχε βάλει στο μηχανήμα του είχε δύναμη 7 σκύλων, ή για να χρησιμοποιήσωμε τον έπιστημονικό τύπο 7—ΚΥΝ.

Μά να πού, ξεχνώντας την ηλικία σας, άρχισα να σας μιλάω με όρους έπιστημονικούς.

Όταν επιτέλους ο μίστερ Ίκαρσον βεβαιώθηκε πως το μηχανήμα του λειτουργούσε στην έντέλεια, έβαλε την έφεύρεσή του σ' έφαρμογή. Η έφεύρεση αυτή ήταν βέβαια ένα μεγάλο ευεργέτημα για την ανθρωπότητα, γιατί μ' αυτήν γεννήθηκε ή άεροπορία για τον μίστερ Ίκαρσον όμως ήταν πραγματική συμφορά. Γιατί σιγά σιγά συνείθισε τα φτερά του τόσο πολύ, ώστε δεν ήθελε να τα βγάλει διόλου από πάνω του. Άνέβαινε πετώντας στις κορυφές των δέντρων, στα κεραμίδια των σπιτιών, έμπαινε στις κατοικίες των φίλων του απ' το παράθυρο κι' έβγαίνει απ' τον ίδιο δρόμο, με λίγα λόγια ζούσε σαν άληθινό πουλί. Αυτός που ήταν πάντοτε τόσο σοβαρός και βαρύς άνθρωπος, βυθισμένος όλη ώρα στις μελέτες του, άρχισε τώρα να περπατάη πηδώντας στο ένα πόδι και να τρέφεται με σπόρους που τους σκόρπιζε στο πάτωμα του σαλονιού του κι' ύστερα τους μαζευε έναν-έναν με το στόμα του.

Άλήθεια ο δυστυχισμένος «πτηνάνθρωπος» είχε νομίσει πως είχε γίνει πουλί με τα σώστά του. Η κατάσταση αυτή έβαλε τους δικούς του σε μεγάλες άνησυχίες. Του έκαναν άμέσως αντιτυφικό έμβόλιο, αντιπανεολικό όρρο, αντιλυσσική θεραπεία, μ' άδεν έφέλησε σε τίποτα και σε λίγο ο μίστερ Ίκαρσον άρχισε να κελαιδάη, και να κίνη: «Κούι! κούι!».

Όποιος άλλος κι' αν ήταν θα έμενε ως εκεί και θα έκανε μονάχα «κούι-κούι» ως το τέλος της ζωής του. Μά — και βλέπομε και στο σημείο αυτό άκόμη τη σφραγίδα της μεγαλοφυΐας του—ο μίστερ Ίκαρσον δεν σταμάτησε ως εδώ. Σιγά σιγά έμαθε και κατάφερε να μιμηθί στην έντέλεια το κελάδημα του άηδονιού.

του κορυδαλλού, της τρυγόνας. Όταν ήταν στις «μαύρες» του μέρες έκανε τη φωνή του κόρακα.

Με τον καιρό ο μίστερ Ίκαρσον άπόκτησε και την ψυχολογία των πουλιών. Όταν ήρθε το φθινόπωρο δεν τον κρατούσε πια ο τόπος. Μια άκατανίκητη νοσταλγία για τις θερμές χώρες τον κυρίευσε και μια ωραία φθινοπωρινή ημέρα του 1860 γέμισε τις τσέπες του με καραμέλλες ζάχαρης για να μπορέ να τροφοδοτή τον κινητήρα του, άνοιξε τις φτερούγες του και πέταξε κατά το νοτιό.

Ύστερα από μια άρκετά μεγάλη πτήση προσγειώθηκε στην Άφρική σε μια περιοχή όπου δεν είχε ως τότε πατήσει κανένας εύρωπαίος.

Στην περιοχή αυτή ζούσαν κάτι άγριοι που ο πολιτισμός τους είχε φτάσει σε πραγματικά έκπληκτικό σημείο.

Κατοικούσαν σε μικρές βιλίτσες, φορούσαν κομψότατα κοστούμια της τελευταίας μόδας από λευκό λινό, κυκλοφορούσαν με αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες, είχαν ως και πολίσματα για την τροχαία κίνηση, με λίγα λόγια ήταν άραπάδες πολιτισμένοι με τα όλα τους και ποτέ δεν τους είχε περάσει ή ιδέα να δοκιμάσουν ανθρώπινο κρέας.

Μόλις αντίκρυσαν τον μίστερ Τζών Ίκαρσον να τους πέφτη ούρανοκατέβατος, νόμισαν στην αρχή πως είχαν να κάνουν μ' έναν όμοιό τους, που το

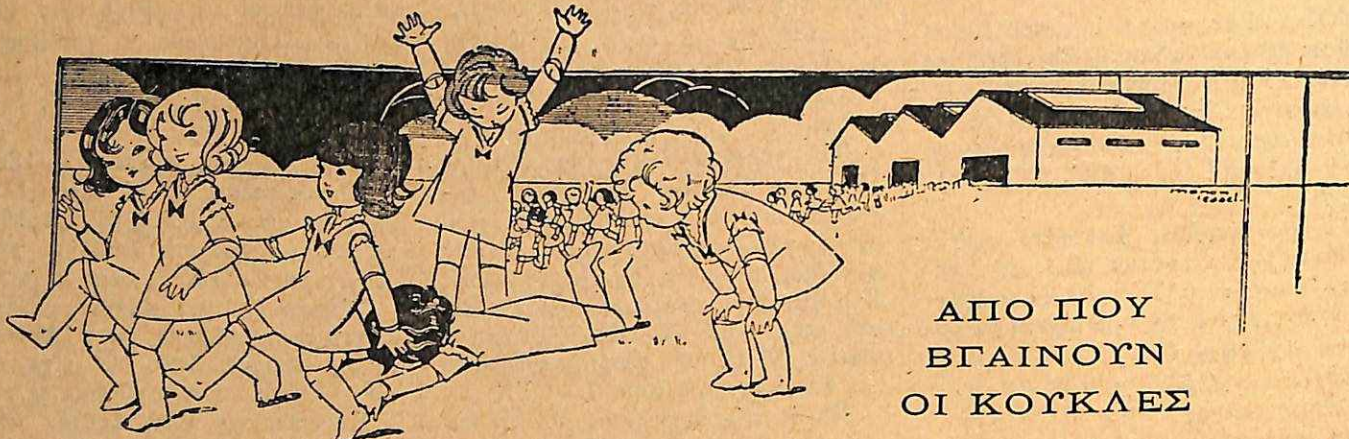
Τόν έψησαν και τόν μασκόφισαν!

χρώμα του μονάχα ήταν λίγο ξασπρουλάριο και έτοιμάστηκαν να τόν καλέσουν σε γεύμα.

Όταν όμως ο μίστερ Ίκαρσον άρχισε να κίνη κούι! κούι! συμπέραναν πως το πετούμενο αυτό δεν ήταν παρά ένα πουλί άγνώστου είδους, ένα πουλί περίεργο με χέρια και πόδια κι' ένα μακρύ γένη κάτω από το ράμφος του. Δίχως άλλο το πουλί αυτό ήταν σπάνιο κυνήγι και άξίζει να το δοκιμάσουν. Έτσι έψησαν τον μίστερ Ίκαρσον και τόν μασκόφισαν. Κι' από τότε οι άγριοι έγιναν ανθρωποφάγοι.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΑΠΟ ΠΟΥ
ΒΓΑΙΝΟΥΝ
ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ

Όταν είπα στην κυρία Διάπλασι πώς θέλω να σάς γράψω από πού μάς έρχονται οι κουκλές, μου είπε : «Αν μάθουν τα παιδιά με τί τρόπο γίνονται οι κουκλές τους, θα πάσουν πια να τις αγαπούν». Μ' αυτό δεν το φαντάζομαι. Δεν ξέρετε πώς ή «Διάπλασις» είναι ένα φύλλο χαρτί; Κι' όμως παύετε γι' αυτό να την αγαπάτε;

Έλατε λοιπόν να σάς πιάσω απ' το χέρι και να πάμε μαζί εκεί που γενιούνται οι κουκλές. Νά, πρώτα-πρώτα ένα φωτεινό και πρόσχαρο δωμάτιο, μα δίχως κουνίστρες, ούτε κρεβατάκια. Είναι το άτελιό ενός γλύπτη. Ο γλύπτης αυτός αντί να σκαλίζει επάνω στο μάρμαρο αγάλματα, που τα παιδιά ούτε θα τα ιδούν, ούτε θα τα καταλάβουν, πλάθει στόν πηλό κεφαλάκια για κουκλές. Στο νού του έχει όλα τα παιδικά που γνωρίζει : εκείνο που ή μυτίτσα του άνασηκώνεται καθώς γελάει, το άλλο με τα στρογγυλά τριανταφυλλιά μαγουλάκια, το μωρό με τα μακρυά ματόκλαδα, που σκιαίζουν τα μάτια του όταν κοιμάται. Όλα τα παιδικά χαμόγελα, όλες τις παιδικές ματιές θέλησε να τ' απεικονίσει σ' ένα. Κι' απ' τα χέρια του γεννιέται ή αγαπημένη κουκλά των παιδιών.

Ας φύγουμε τώρα από τη φωτεινή κι' ωραία κάμαρα κι' ας μπούμε στο μεγάλο σκοτεινό κτίριο με τις ψηλές καμινάδες. Ατέλειωτες φόρμες άραδιασμένες στη σειρά περιμένουν και μέσα σ' αυτές οι εργάτες χύνουν μια σταχτερή πάστα καμωμένη από ψαρόκολλα, ροκανίδια και πολύ χαρτί. Έστερα φουρνίζουν τις φόρμες, τις βγάζουν, ξεφορμάρουν την πάστα και τί βγαίνει : ένα προσωπάκι σταχτερό όπου το στόμα και τα μάτια διακρίνονται κιάλας καθαρά.

Με τον ίδιο τρόπο γίνεται και το

υπόλοιπο σώμα μέσα σε φόρμες, μισό και μισό. Έστερα οι εργάτριες παίρνουν τα κομμάτια, το στήθος δηλαδή και την πλάτη, τα ενώνουν και τα στερεώνουν μεταξύ τους με χοντρούς μεταλλικούς συνδετήρες.

Τι γίνεται τώρα : Οι κουκλές : κεφάλια, σώματα, πόδια, χέρια, θα πάρουν τώρα το μπάνιο τους, ένα μπάνιο σε τριανταφυλλιά μιογιά που τους δίνει το χρώμα της τριανταφυλλιάς σάρκας. Κατόπιν θα περαστούν από πάνω μ' ένα τριανταφυλλί βερνίκι, που κάνει το δέρμα τους να μοιάζει μ' αληθινό.

Στέγνωσαν οι μιογιές ; Τώρα θα φτιαχθώ το πρόσωπο. Μ' ένα ελαφρό βαποριζατέρ θα άπλωθώ το κόκκινο στα στρογγυλά μαγουλάκια. Μ' ένα πινέλλο θα βαφούν τα χείλη, προσεκτικά για να μη βγή ή μιογιά απέξω. Για τα δόντια οι μικρές δοντοστοιχίες περιμένουν, έκατοντάδες δολόκληρες κολλιούνται από μέσα ανάμεσα στα μισάνοιχτα χειλάκια.

Το διασκεδαστικώτερο απ' όλα είναι ή ένωση των διαφόρων κομματιών. Μια εργάτρια έχει μπροστά της ένα κεφάλι κουκλάς, ένα κορμί, ένα πόδι, ένα χέρι, λάστιχα κι' ένα μακρύ σιδερένιο βελονάκι. Τόσο γρήγορα συνδέει όλα τα κομμάτια μεταξύ τους, ώστε προτού να το καλοκαταλάβω κανείς βλέπει την κουκλίτσα έτοιμη κιάλας να στέκεται επάνω στο ραφάκι. Έτοιμη ; όχι έντελως, γιατί είναι ακόμη τυφλή. Πρέπει να της βάλουν τα μάτια και να της κολλήσουν τα ματόκλαδα.

Τα ματόκλαδα είναι μια μακρυά ατέλειωτη λουρίδα που περνάει από μια μηχανή που την κόβει σε φεστονάκια. Κάθε φεστονάκι είναι κι' από ένα τσίνορο. Το κόλλημα από τα τσίνορα επάνω στα μάτια είναι μια

δουλειά που απαιτεί μεγάλη λεπτότητα, δεν τη φαντάζεται κανείς.

Και νομίζετε πως τελειώσαμε; Οι κουκλές είναι ακόμη φαλακρές. Πρέπει να τους βάλουν την περρούκα που θα τους σκεπάσει το στρογγυλό τους κεφαλάκι. Οι ξανθές κατασφές περρούκες γίνονται από τα μεταξωτά μαλλιά των προβάτων του Θιβέτ. Για τις κουκλές όμως με τα μακρυά μαλλιά έχουν περρούκες από αληθινές ανθρώπινες τρίχες που τις φέρνουν απ' την Κίνα. Τα καϊμένα τα κινεζάκια κόβουν τις μακρυές πλεξίδες τους για να δώσουν μαλλιά στις δικές σας κουκλίτσες. Τα μαλλιά αυτά ράβονται με τη μηχανή επάνω σε μια στενή λουρίδα, έτσι ώστε να σχηματίζουν μια μακρυά φράντζα και την φράντζα αυτή την κολλούν πατώματα-πατώματα επάνω σε μια στρογγυλή βάση από ταρλατόν που την κολλούν έστερα επάνω στο κεφάλι της κουκλάς. Έννοείται πως όταν τα μαλλιά είναι χτενισμένα σε μπουκλές τους κάνουν μια σωστή περιμανάντ όπως στις μεγάλες κυρίες.

Έστερα έρχεται το ντύσιμο, το στόλισμα, το πακετάρισμα, έτσι ώστε όταν γεννιέται για σάς ή κουκλά έχει κιάλας πίσω της μια δολόκληρη ζωή. Έχει ιδεί την προσπάθεια του γλύπτη που βάζει όλη του την τέχνη για να δώσει στον πηλό ζωή και έκφραση. Έχει ιδεί τον κόπο του εργάτη που στέκεται όρθος από το πρωί ως το βράδυ. Έχει ιδεί τα χαμόγελα από τις εργάτιδες, που καθώς της δάξουν το χρώμα στα μάγουλα, θυμούνται τα παιδικά τους που τ' άφησαν στο σπίτι και το μέτωπό τους συνηφιάζει. Κι' έχει δει τόσα άλλα πράγματα, που δεν μπορείτε να τα καταλάβετε και που τα κρατάει μυστικά.

Η ΑΓΑΠΗ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Μας έρχεται από πολύ μακριά, από τις Ίνδies, συνέχισε. Εύθως μόλις τελειώσει το μάθημα θα γνωρισθώ μαζί της.

Οι μαθήτριες χαιρέτησαν με μεγάλη επισιμόνητα, ή Σάρα έκανε μια μικρή υπόκληση, έστερα όλες ξανακάθισαν κι' έξακολούθησαν ν' αλληλοκοιτάζονται.

— Σάρα ! πρόσταξε ή μίς Μιντοίν με επίσημο ύφος. Έλα εδώ.

Έίχε πάρει στα χέρια της ένα βιβλίο και το ξεφύλλισε. Η Σάρα στάθηκε με σεβασμό απέναντί της.

— Είδα πως ο μπαμπάς σου σου πήρε μια Γαλλίδα καμαριέρα, είπε ή μίς Μιντοίν, και απ' αυτό συμπέρανα πως θα έπιθυμη να μάθης κατὰ βάθος τη γαλλική γλώσσα.

Η Σάρα πήγε κάτι να πη.

— Νομίζω πως την πήρε. . . πως την πήρε γιατί φαντάσθηκε πως θα μου έκανε ευχαρίστηση, είπε.

— Φοβάμαι, έκαμε ή μίς Μιντοίν μ' ένα χαμόγελο προσποιητό, φοβάμαι πως σ' έχουν παραχαϊδέψει και πως έχεις την ιδέα πως όλα γίνονται μονάχα για την ευχαρίστησή σου. Έγώ όμως πιστεύω πως ο πατέρας σου έπιθυμεί να μάθης γαλλικά.

Αν ή Σάρα ήταν λίγο μεγαλύτερη ή αν δεν είχε τόσο καλή άνατροφή, θα έβγαζε με λίγα λόγια τη μίς Μιντοίν από την πλάνη της. Μα ή μίς Μιντοίν φαινόταν τόσο αυστηρή, τόσο επιδητική, και τόσο βέβαιη πως δεν ήξερε ούτε λέξη γαλλικά, ώστε ή Σάρα δεν είχε την τόλμη να της πη πως έκανε λάθος. Της φαινόταν πως αν της τέλεγε θα έκανε μια μεγάλη άγένεια. Γιατί ή αλήθεια ήταν πως ο πατέρας της, που είχε παντρευθώ με Γαλλίδα, είχε άρχισει να μιλάει γαλλικά με την κόρη του από τότε που ήταν ακόμη μωρό, τόσο ώστε ή Σάρα έγνώριζε τα γαλλικά τόσο καλά, όσο σχεδόν και τα ελληνικά.

— Δεν μπορώ να πω πως τα διάχθηκα τα γαλλικά, δοκίμασε δειλά να είπώ, αλλά. . . αλλά. . .

Ένας από τους μεγάλους καύμους της μίς Μιντοίν ήταν που δεν ήξερε γαλλικά και φρόντιζε πάντα με μεγάλη προσοχή να κρύβη αυτό

το μειονέκτημά της. Γι' αυτό ήθελε με κάθε τρόπο ν' αποφύγη οποιαδήποτε συζήτηση επάνω στο επικίνδυνο αυτό θέμα.

— Αρκεί, είπε ξερά. Έφ' εσον δεν τα διάχθηκες πρέπει να βαλθής τώρα άμέσως να τα μάθης. Σε λίγα λεπτά ο κύριος Ντυφάρς, ο καθηγητής των Γαλλικών θα είναι εδώ. Έν τω μεταξύ πάρε αυτό το βιβλίο να το φυλλομετρήσης.

Η Σάρα ένιωθε τα μάγουλά της να καίνε. Πήρε το βιβλίο και ξαναγύρισε στη θέση της και βάλθηκε σπάκου να κοιτάξη την πρώτη σελίδα δίχως να γελάση, πράγμα που θα έκανε κάθε άλλο κορίτσι με λιγώτερο καλή άνατροφή, γιατί ήταν μα την αλήθεια άστοιό να την καταδικάσουν να μάθη πάλι : Le père-la mère-le fils . . . που τάζερε από τότε που άρχισε να μιλάει.

Η μίς Μιντοίν την παρατηρούσε.

Στο διάλειμμα όλες οι μαθήτριες κατέβηκαν στον κήπο και άρχισαν να παίζουν. . .

— Θα νόμιζε κανείς πως είσαι δυσχερήστημένη, Σάρα, είπε. Λυπούμαι πολύ που βλέπω ότι δεν έχεις διάθεση να μάθης γαλλικά.

— Μα πως ; μου κάνει πολύ μεγάλη ευχαρίστηση, είπε ή Σάρα προσπαθώντας και πάλι να έξηγηθώ, αλλά. . .

— Μην λες όλη ώρα «αλλά. . .» όταν σου μιλούν, την έκοψε ή μίς Μιντοίν και πάρε, το βιβλίο σου να διαβάσης.

Υπάκουη ή Σάρα γύρισε το βιβλίο και άρχισε να μελετά : la fille, le frere, la soeur.

«Όταν θάρθω ο κ. Ντυφάρς, σκέφθηκε, τότε θα μπορέσω να του έξηγηθώ».

Ο κ. Ντυφάρς ήρθε σε λίγο. Δεν ήταν πολύ νέος. Φαινόταν λεπτός και ευγενικός άνθρωπος και μόλις ή ματιά του έπεσε επάνω στη Σάρα, εύθως φάνηκε πως ένιωθε μεγάλο ένδιαφέρον γι' αυτήν.

— Έχω την τύχη ν' αποκτήσω μια νέα μαθήτρια ; ρώτησε τη μίς Μιντοίν.

— Ο πατέρας της, ο λοχαγός Κρήβ έπιθυμεί πολύ να μάθη γαλλικά, είπε ή μίς Μιντοίν. Αλλά φοβάμαι πως ή ίδια από παιδική ηλικία τροπία, δεν έχει καμμία διάθεση.

— Α, αυτό είναι πολύ λυπηρό, δεσποινίς, έκανε ο καθηγητής μ' ένα συμπαθητικό χαμόγελο, γυρίζοντας προς τη Σάρα. Ας είναι, έλπίζω πως όταν άρχίσουμε να τα μαθαίνουμε μαζί, θα κατορθώσω να σάς πείσω πως είναι ωραία γλώσσα.

Η Σάρα σηκώθηκε απ' τη θέση της. Έίχε άρχισει πια να χάνη το θάρρος της και γύρισε προς τον κύριο Ντυφάρς τα μάτια της γεμάτα ίκεσία. Ήταν βέβαιη πως αυτός θα την καταλάβαινε άμέσως και άρχισε χωρίς άλλη προεισαγωγή να του δίνει τις έξηγήσεις της, μιλώντας γαλλικά χωρίς να σκοντάβη πουθενά και χωρίς να κάνει κανένα λάθος. Η μίς Μιντοίν, του είπε, δεν κατάλαβε καλά. Πραγματικά, τα γαλλικά δεν τα είχε μάθει από βιβλίο, μα ο μπαμπάς της και οι φίλοι του της μιλούσαν πάντοτε σ' αυτή τη γλώσσα και είχε μάθει να διαβάξη και να γράφη γαλλικά όταν είχε άρχισει και τ' αγγλικά. Ο μπαμπάς της αγαπούσε πολύ αυτή τη γλώσσα που ήταν ή γλώσσα της μητέρας της, που είχε πεθάνει χωρίς να τη γνωρίσει. Έίχε όλη την καλή διάθεση να μάθη όλα όσα ή-

θελαν να την διδάξουν, μα προσπάθησε να έξηγησώ στη μίς Μιντοίν πως αυτά που έγραφε το βιβλίο τα ήξερε από καιρό.

Και με τα λόγια αυτά ή Σάρα έδωσε στον καθηγητή το βιβλίο.

Ακούγοντάς την να μιλάει έτσι ωραία τα γαλλικά ή μίς Μιντοίν πρῶτα τινάχτηκε από τη θέση της κι' έστερα κόνταξε τη Σάρα πάνω απ' τα ματογυάλια της, σαν άγανακτισμένη.

(Ακολουθεί) Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Πάνε χρόνια τώρα που μικρή παιδούλα
Με παρθένο βλέμμα και λευκή ψυχή
Καρτερούσα ξύπνια τη χρυσήν αυγούλα
Του καινούργιου χρόνου τη μοναδική.

‘Η ζωή σκορπούσε τ’ άργυρόχο γέλιο
Τά γαλάζια πλάτεια από φωτεινά!
Κάθε τι άντικρύ μου ήθεμο και τέλειο,
Μιά χαρά μεγάλη χρόνια αλαργινά...

Τώρα που διαβήκαν τὰ ώραία χρόνια
Σάν κυνηγημένα στο βορριά πουλιά,
Της ζωής μου ο δρόμος στρώθηκε με
[χρόνια.

‘Ο! φτωχά συντρίμια κάστρα μου πα-
[λιά.

Μούπαν πώς δέν έχω πιά τὰ ίδια μάτια
Της παλιάς παιδούλας φωτερὰ κι’ αγνά,
Πού, όταν σφαλισμένα νείρονταν πα-
[λάτια,
‘Απαλά φιλούσε μιά μικρή μαμά.

Πάνε χρόνια τώρα ποῦφυγ’ ἡ μαννούλα,
Γιὰ νάφηση ἔμένα δώδε νά θρηνώ,
Του καινούργιου χρόνου ἡ γιορτερὴ αὐ-
[γούλα
Νά με βρίζη οἰμένα! μόνη, ν’ ἄγρυ-
[πνώ.

Καὶ στὸ μεσονύχτι τολοχιονισμένο,
Τὸ στεγνὸ τοῦ χρόνου, δέομαι μυστικά:
«Κάμε, χρόνε, νάβρω τὸ λησμονημένο
Φίλημα τῆς μάνας σ’ ὄνειρα γλυκά».
Μύρετα Φλώρη [Α]

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

‘Ητανε, θυμάμαι, παραμονή του ‘Α-
γίου Βασιλείου. ‘Εγὼ δὲν ἤμουνα παρα-
πάνω ἀπὸ ὀκτὼ χρονῶν καὶ δὲν ἔβλε-
πα τὴν ὥρα πότε νὰ περάσῃ ἡ μέρα γιὰ
νὰ δῶ τὸ ἄλλο πρωτὶ τὰ δῶρα πού θὰ
μοῦ ἔφερνε ὁ ‘Αγιος Βασίλης.

‘Ημουνα στὴν ἡλικία πού πιστεύουν
πραγματικά πὼς ἔρχεται ὁ ‘Αγιος Βα-
σίλης κι’ ἀφήνει τὰ παιχνίδια στὸ τζάκι.

‘Εἶναι πολὺ ὥραϊο νὰ πιστεύουν τὰ
παιδιά πὼς ἔνας ‘Αγιος τοὺς φέρνει τὰ
δῶρα. Σ’ αὐτὴ τὴν ἡλικία ὅλα καὶ τὰ
πὶδ ἀπίθανα, φαίνονται κατορθωτὰ καὶ
ἀπλά, κι’ ἔπειτα αὐτὴ ἡ ἰδέα φέρνει
στὰ παιδιά μιὰ ἀλοιώτικη χαρὰ, ἐντε-
λῶς διαφορετικὴ ἀπὸ κείνη πού δίνει
ἓνα δῶρο πού τὸ χαρίζουν οἱ γονεῖς ἡ
συγγενεῖς.

‘Ετσι κι’ ἔμένα, όταν βράδυνασε καὶ
πλησίαζε ἡ ποθητὴ μέρα με εἶχε πλη-
μυρίσει μιὰ τέτοια χαρὰ, πού με ἔκανε
νὰ χοροπηδῶ ἔπάνω στὸ κρεβάτι μου,
χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ με πιάσῃ ὕπνος. Κεί-
νη τὴν ὥρα ἦρθε μέσα ἡ ὑπνέτρια
καὶ μοῦ λέει μ’ ἓνα μυστηριώδες ὕφος.
—‘Ακου, θὰ σοῦ πῶ κάτι. Εἰσαι μεγάλ-
η τώρα καὶ δὲν πρέπει νὰ πιστεύεις

πὼς ὁ ‘Αγιος Βασίλης σοῦ φέρνει τὰ
παιχνίδια. Σοῦ ἔχουν φέρει μιὰ κούκλα,
ἓνα τετζεράκι καὶ κάτι ἄλλα καὶ τὰ ἔ-
χουν κρυμμένα, όταν κοιμηθῇς θὰ στὰ
στολίσουν καὶ αὐριο θὰ πούν πὼς στὰ
ἔφερε ὁ ‘Αγιος Βασίλης.

Γιατὶ νὰ μοῦ τὸ πῇ; ἄμεσως ὅλη ἡ
χαρὰ πού με πλημμύριζε ἔφυγε καὶ μ’ ἔ-
πιασε μιὰ τέτοια λύπη, πού μ’ ἔκανε
νὰ κλαῖω πολλὴν ὥρα.

‘Εχουν περάσει τόσα χρόνια κι’ ὁ-
μως ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὸ
κενὸ πού ἀνοίξε μέσ’ τὴν ψυχὴ μου αὐ-
τὴ ἡ ἀποκάλυψη.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν εἶχα καμμιὰ ὀ-
ρεξὴ νὰ ἰδῶ τὰ παιχνίδια μου. Εἶχε φύ-
γει ὅλη ἡ ποίηση πού σκέπαζε αὐτὸ τὸ
ἔθιμο τῶν δώρων.

Γιατὶ νὰ μὴ με ἀφήσουν λίγον καιρὸ
ἀκόμη νὰ πιστεύω πὼς τὰ δῶρα τοῦ
‘Αγίου Βασίλη δὲν εἶναι ἓνα κοινὸ ἔ-
θιμο, ὅπως μοῦ φαίνεται τώρα, ἀλλὰ
κάτι πού διαφέρει ἀπ’ τὰ ἄλλα.

Νέα ‘Εσμεράλδα [Β]

ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

‘Υπάρχουν πράγματα κοινά, ἀσήμαν-
τα γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἀνεκτίμητα
γιὰ σένα.

‘Ενα παλιὸ ρολοῖ σταματισμένο τί
τὸ κοινότερο; κι’ ὅμως γιὰ σένα ὑπῆρ-
ξε ἓνας ἀκούρατος σύντροφος, μιὰ
παρηγοριά στὴν πάλῃ τῆς ζωῆς τί κι’
ἂν τώρα εἶναι σταματισμένο; ὅμως ἡ
θύμηση φέρνει ζωντανά, τὰ ξενύχτια
πού ἔκανες μέσα στὶς ἄγριες χειμωνιά-
τικες βραδιές, ἔχοντάς τὸ συντροφιά,
καὶ πού με τὸ χαρούμενο ἦχο του ἦταν
σάν νὰ σοῦ ἔλεγε: ‘Εργάσου ὁ καιρὸς
περνᾷ, μὴν τὸν χάνεις.

‘Ενα μικρὸ πορτραῖτο ἀπλὸ χωρὶς
στολίδια, ἀλλὰ στολίδι γιὰ σένα, γιατί
κρύβει αὐτοὺς πού ἀγάπησες καὶ πού
σ’ ἀγάπησαν ὅσο κανένας ἄλλος.

‘Ενα καρτὸν με χαρτιά ἀπολυτηρίων,
ἔργα ὅχι μίας μέρας, ἀλλὰ σειρά ξενυ-
χτιῶν πᾶνω στὸ διάβασμα.

Καὶ ἀνάμεσα σ’ αὐτά,δεμένα με κόκ-
κινη κορδέλα γράμματα φίλων πού μέ-
νουν γιὰ νὰ σοῦ θυμίσουν τὰ ξέγνοια-
στα χρόνια τῆς μαθητικῆς ζωῆς, τίς
πρῶτες χαρὲς καὶ λύπες.

Κρύψε τα γιατί πού ξέρεις ἂν θὰ τοὺς
ξαναδῇς, τὰ γράμματα μένουν, ἀλλὰ
τὰ πρόσωπα χάνονται γιὰ νὰ ξαναγεν-
νηθοῦν νέα.
Σαλωνίτισσα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

‘Η μαμά: Νίκο, παιδί μου δοκίμασε
αὐτὴ τὴν κάλτσα γιὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν
εἶναι καλὴ καὶ πλέξω καὶ τὴν ἄλλη.

Καὶ ὁ Νίκος μ’ ἀπορία:

— Σὲ ποὺ πόδι, μαμά; Στὸ δεξιὴ ἢ
στ’ ἀριστερό;

Νίκη

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝ- ΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ Α- ΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 1940.

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ

‘Η προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου
ἔληξε τὴν 31 Δεκεμβρίου κι’ ἔλαβα ἀρχε-
τὲς Συλλογές. Γιὰ νὰ λάβουν ὅμως μέρος
κι’ οἱ νέοι συνδρομηταὶ—ἡ κι’ ἀπὸ τοὺς
παλαιούς ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν τὴν προ-
θεσμία—τὴν παρατείνω ὡς τὰς 15 Φε-
βρουαρίου. (Κι’ αὐτὴ βέβαια θὰ εἶναι
ἡ τελευταία).

Οἱ ὅροι δημοσιεύθηκαν στὸ 52ο φυλ-
λάδιο τοῦ 1939. Τοὺς συνοψίζω ἐδῶ
γιὰ τοὺς νέους: ‘Η Συλλογὴ πρέπει νὰ
περιέχῃ 15—20 ‘Ασκήσεις ἀπ’ αὐτές
καὶ μετὰ τὴν σειρά πού δημοσιεύονται συ-
νήθως στὰ φυλλάδιά μου: Δεξιόγροφι,
Συλλαβόγροφι, ἔμμετρος ‘Ασκήσεις ἐν
γένει, ἔπειτα Σχήματα, Κρυπτογραφι-
κά, Μαγικά Γράμματα, τὰ λοιπὰ διάφο-
ρα εἶδη, καὶ τέλος ‘Ακροστιχίδες, Φω-
νηεντόλιπα καὶ Γρίφοι.

‘Επειδὴ ὁ Διαγωνισμὸς ‘Ασκήσεων
εἶναι συγχρόνως καὶ Καλλιγραφίας, οἱ
‘Ασκήσεις πρέπει νὰ εἶναι καλογραμμέ-
νες σὲ μεγάλᾳ τετράδια (ἀπὸ κόλλες
διαγωνισμοῦ) καὶ ἐξώφυλλο, καὶ κάθε
σελίδα νάνα χωρισμένη καθέτως σὲ
δύο μέρη (ἡμίκληστον) ὥστε ἀπὸ τὸ
ἓνα νὰ γράφεται ἡ ‘Ασκήσις καὶ ἀπὸ
τὸ ἄλλο, ἀντικρύ της, ἡ λύσις.

Οἱ ‘Ασκήσεις πρέπει νὰ εἶναι πρωτό-
τυπες, ἀδημοσίευτες, καὶ κάθε Συλλο-
γὴ πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἐξῆς ἐνυπόγραφη
ἀντίληψη τοῦ συνθέτη: «Δίνω τὸ λόγο
τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ ‘Ασκήσεις
αὐτοῦ τοῦ τετραδίου εἶναι δικές μου
καὶ ὅχι ξένες, ἀντιγραφμένες ἀπ’ ἄλλου,
ἐκτός ἀπὸ τὰ Δημόδη ἢ τὰ Παλαιὰ
Διηνύσματα».

Στὸ ἐξώφυλλο τῆς Συλλογῆς ὁ συν-
θέτης γράφει τὸν ὀνόμα, τὸ ψευδῶ-
νυμὸν του (ἂν ἔχῃ) τὴν διαμονὴν του, τὴν
ἡλικίαν του (ἀπαραίτητο). Δωρεὰν λα-
βαίνουν μέρος ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμο
ἢ ἀδελφία των, καὶ μετὰ πληρωμὴν δρ. 3
ὅσοι ἀπ’ αὐτοὺς δὲν ἔχουν. ‘Απὸ τὸ ση-
μερινὸ φυλλάδιο ὡς τὸ τελευταῖο τοῦ
Νοεμβρίου 1940 θὰ δημοσιεύονται ἀ-
ποκλειστικά ‘Ασκήσεις ἀπὸ τῆς Συλλο-
γῆς τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ στὸ τέλος
τοῦ χρόνου θὰ δημοσιευθοῦν τὰ Βραβεῖα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ 1940-41

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α’

Δύσεις Πνευματικῶν ‘Ασκήσεων

Στὸ σημερινὸ φυλλάδιο δημοσιεύουν-
ται δέκα διαλεχτὲς κι’ ἀρκετὰ δύσκολες
‘Ασκήσεις ἀπὸ καλὲς Συλλογές τοῦ
1940. Αὐτὲς θὰ λύσουν πρῶτα-πρῶτα
οἱ διαγωνιζόμενοι γιὰ τὸ Πένταθλο.
‘Εννοεῖται πὼς οἱ λύσεις τους θὰ ἐξελε-
λεχθοῦν μετὰ τὴν μεγαλύτερη ἀυστηρό-
τητα, καὶ ὁρθὲς λύσεις θὰ θεωρηθοῦν
μόνον ὅσες θὰ συμφωνοῦν ἀπόλυτα μ’
ἐκεῖνες πού θὰ δημοσιευθοῦν μετὰυ-
ριο. (Πολλὲς μάλιστα λέξεις τῶν πολυ-
λέξων ‘Ασκήσεων εἰς ἄλλαξα, ὥστε νὰ
μὴν τις ξέρουν οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ συνθέ-
τες, πού καὶ αὐτοί, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι,
θὰ χρειασθῇ νὰ βάλουν στὶς λύσεις
τους καὶ ὅλες τίς λέξεις πού θὰ βροῦν
νὰ ταιριάζουν).

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β’

Σύνθεσις Πνευματικῶν ‘Ασκήσεων.

Ζητῶ μιὰ μικρὴ Συλλογὴ ἀπὸ 10 μό-
νο διάφορες ‘Ασκήσεις, ὅσες δημοσι-
εύονται συνήθως σ’ ἓνα φυλλάδιο.
‘Απ’ αὐτές, οἱ τρεῖς τουλάχιστο πρῶ-
τες πρέπει νὰ εἶναι ἔμμετρος (χωριστὰ
ἓνα καλὸ καὶ μᾶλλον ἀγνωστο Δημῶ-
δες Διηνύματα) κι’ ὅλες καλοκατωμένες,
νόστιμες, ἔξυπνες—πρότυπα τελειοπύ-
νων ‘Ασκήσεων σ’ ὅλα τὰ εἶδη. ‘Εννο-
εῖται ὅτι ἡ Συλλογὴ θὰ κερδίσῃ πολὺ
ἂν ἔχῃ κι’ ἓνα-δύο νέα εἶδη, ἡ καὶ ἀπὸ
πὶδ δύσκολα παλιά, π.χ. Μέγα Δικτυω-
τὸν ἢ Διπλὴν Κλίμακα.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ’

‘Εκθεσις ‘Ιδεῶν.

Θάναλύσετε, θὰ ἐξηγήσετε, θὰ σχο-
λιάσετε ἀπὸ κάθε ἀποψη τὸ ποίημα
τοῦ Κερκυραίου ποιητῆ Γερασίμου Μα-
κορά «Τὸ κανάρι μου» πού δημοσιεύ-
θηκε στὸ 45ο φυλλάδιο τοῦ 1939 (οἱ
νέοι συνδρομηταὶ μποροῦν νὰ τὸ ἀγο-
ράσουν). Προσπάντων θὰ ξεκαθαρίσετε
καὶ θὰ ἐξάρετε τὴν κεντρικὴν του ἰδέαν,
τὴ φιλοσοφία του. Δὲν ἀποκλείεται
καὶ γλωσσικὲς παρατηρήσεις ἢ ἄλλες
τεχνικὰς (γιὰ τὸ εἶδος, τὴ στιχοτυπία
κιτλ.) Καλὸ θὰ εἶναι νὰ προσηγηθῇ
καὶ μιὰ σύντομη βιογραφία τοῦ ποιητῆ
μετὰ τὴν κυριωτέραν του ἔργων
(στὰ ‘Εγκυκλοπαιδικὰ Λεξικά θὰ βρῇτε
ὅσες πληροφορίες θέλετε) προσπάντων
ἐκείνων πού ἔτυχε νὰ διαβάσετε.

Θὰ κάμετε δηλαδὴ μιὰ ‘εργασία» ἀπ’
αὐτές πού κάνετε καὶ στὸ σχολεῖο (Νεο-
ελληνικά). ‘Αλλὰ πρέπει νὰ εἶναι σύν-
τομη. Σὲ δύο σελίδες μεγάλῃς κόλλας
διαγωνισμοῦ πρέπει νὰ τὰ πῆτε ὅλα.
(Τὸ ποίημα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ
γράψετε ὅλο· μόνο τοὺς στίχους πού
θὰ χρειασθῇ νὰναφέρετε).

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ’

Σύνθεσις Διηγήματος.

Θὰ γράψετε ἓνα μικρὸ, φαιδρὸ διή-
γημα μετὰ βάση τὴν παροιμία «τῆς νό-
χτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα
καὶ γελᾷ». ‘Η παροιμία αὕτη εἶναι πολ-
λὸ κατάλληλη νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ μιὰ
ἀστείαν ἱστοριούλα, πού δὲν θὰ μένῃ
παρὰ νὰ τὴ γράψετε ὥραϊα, μετὰ τὸ πε-

ταχτὸ ὕψος πού ταιριάζει στὸ εἶδος.
Καὶ τὸ διήγημά σας ἐπίσης δὲν πρέπει
νὰ ὑπερβαίνει μετὰ σύνθεσις γράψιμο—ὄχι
δηλαδὴ πολὺ πυκνὸ—τὶς δύο σελίδες
μεγάλῃς κόλλας διαγωνισμοῦ.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε’

Μεταφράσεις ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ.

Θὰ μεταφράσετε στὴ νεοελληνικὴ—
δηλαδὴ τὴ δημοτικὴ—αὐτὸ τὸ ἀρχαῖο
ἑλληνικὸ κείμενο ἀπὸ τὴν ‘Αγία Γραφή.

«*Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν
πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδο-
ξαμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶ-
νας, ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν οἱς ἐ-
ποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα τὰ ἔργα σου ἀ-
ληθινά, καὶ εὐδεται αἱ ὁδοὶ σου, καὶ πᾶ-
σαι αἱ κρίσεις σου ἀληθεῖς καὶ κρίματα
ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπῆ-
γαγες ἡμῖν καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁ-
γίαν, τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν ‘Ιερου-
σαλήμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπῆ-
γαγες ταῦτα πάντα ἐφ’ ἡμᾶς διὰ τὰς
ἀμαρτίας ἡμῶν· ὅτι ἡμάρτομεν καὶ ἡ-
νομήσαμεν ἀποστήναι ἀπὸ σοῦ, καὶ
ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντο-
λῶν σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συντη-
ρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνε-
τείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται. Καὶ
πάντα ὅσα ἐπῆγαγες ἡμῖν καὶ πάντα
ὅσα ἐποίησας ἡμῖν ἐν ἀληθείᾳ κρι-
σει ἐποίησας καὶ παρέδωκας ἡμᾶς
εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθρίστων
ἀποστατῶν, καὶ βασίλει ἀδίκων καὶ πο-
νηρῶν παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν. Καὶ
νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξις τὸ στόμα·
αἰσχύνῃ καὶ ὀνειδὸς ἐγενήθημεν τοῖς
δούλοις σου καὶ τοῖς σεβομένοις σε.
Μὴ δὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ
τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ δια-
σκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ
ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀπ’ ἡμῶν, διὰ
‘Αβραὰμ τὸν ἡγαπημένον σου καὶ ‘Ισαὰκ
τὸν ἅγιόν σου· ὅς ἐλάλησας πληθύνει
τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἀστρα τοῦ
Οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ
τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης· δει, Δέσποτα,
ἐσμεν κτείνοντες πᾶν τὸ ἐπὶ τῇ γῇ σῆ-
μερον διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Καὶ οὐκ
ἐστὶν ἐν τῷ κατὰ τούτω ἔργῳ καὶ
προφητῆς καὶ ἡγούμενος· οὐδὲ δλοκαύ-
τωσις, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐ-
δὲ θυμίαμα, οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι
ἐνώπιόν σου καὶ εὐρεῖν ἔλεος· ἀλλ’
ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, καὶ πνεύματι
ταπεινώσεως προσδεχόμεν· ὡς ἐν
δλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων καὶ
ὡς ἐν μυριάσιν ἀνθρώπων πόνων, οὕτω
γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν ἐνώπιόν σου
σήμερον, καὶ ἐκτελέσθω ὅπτιός ἐστιν σου·
ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχύνῃ τοῖς πεποι-
θόσιν ἐπὶ σέ...»*

‘Εδιάλεξα, βλέπετε, ἓνα κείμενο τῆς
Γραφῆς, πού ἡ γλῶσσα της εἶναι σχε-
δὸν νεοελληνικὴ, γιὰ νὰ μὴ δυσκολευ-
θῇτε πολὺ στὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐννοιῶν.
Κι’ ἔπειτα, γιατί τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ
(ἀπὸ τὴν Προσευχὴ τῶν τριῶν Παίδων
στὴν κάμινον τοῦ πυρὸς) εἶναι ἓνα πε-
ρίφημο κομμάτι τῆς ὑψηλῆς, τῆς μεγα-
λόπνευστης ἐβραϊκῆς ποιήσεως, πού
θὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ νὰ κάμετε μιὰ μετά-
φραση ὄχι, μόνο πιστὴ ὅσο γίνεται—
ἐδῶ κι’ ἐκεῖ βέβαια θαποδύσετε τὴν

ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Κι’ οἱ πέντε ἀπαντήσεις γιὰ τὸ Πέν-
ταθλο πρέπει νὰ σταλοῦν μαζί, γραμ-
μένες καθεμιά χωριστὰ σὲ μιὰ μεγάλη
κόλλα διαγωνισμοῦ, —κι’ οἱ λύσεις ἀκό-
μα—καὶ βαλμένες ὅλες μέσα σ’ ἓνα κοι-
νὸ ἐξώφυλλο πού θὰ γράφῃ ἀπὸ ἐξω:
«Πένταθλον 1940-41. ‘Απαντήσεις τοῦ
δεῖνα (ὄνομα, ψευδώνυμο—ἂν ἔχῃ—δια-
μονῆς καὶ ἡλικίας)». ‘Η ἡλικία εἶναι ἀ-
παραίτητη, γιατί οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ
χωρισθοῦν σὲ δύο τάξεις. ‘Απὸ μέσα,
κάθε κόλλα πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν σχετικὸ
τίτλο—‘Αγώνισμα Α’, Δύσεις. ‘Αγώνι-
σμα Β’, ‘Ασκήσεις, καὶ καθ’ ἑξῆς—καὶ
στὸ τέλος τὴν ὑπογραφή ὅπως τοῦ
διαγωνιζομένου ἢ τοῦ ψευδώνυμῃ του.

Τάγωνίσματα εἶναι ὅλα ὑποχρεωτικά.
Δὲν μπορεῖ κανένας νὰπαντῇ μόνο
σὲ τέσσερα ἢ τρία.

Δικαίωμα συμμετοχῆς εἶναι γενικὸν
γιὰ ὅλους—ἔχουν δὲν ἔχουν ψευδώνυ-
μο—δρ. πέντε. Καὶ μετὰ ὅσα θὰ μαζε-
τοῦν ἀπὸ τὸ δικαίωμα αὐτό, θάγορα-
στοῦν καὶ θὰ σταλοῦν στοὺς Νικητὰς
δῶρα κατ’ ἐκλογὴν τους.

Οἱ Νικηταὶ θὰ εἶναι δύο, ἓνας ἀπὸ
κάθε Τάξη. ‘Αλλὰ σὲ κάθε ‘Αγώνισμα
θάπονεμθοῦν χωριστὰ Βραβεῖα καὶ ‘Ε-
παινοὶ, μετὰ τῆς συνήθους ἀμοιβῆς.

‘Η προθεσμία δόριζεται ὡς τῆς 25
Μαρτίου 1940. Καὶ θὰ εἶναι ἡ τελευ-
ταία. Γιατὶ στὸ 18ο φυλλάδιο, τελευ-
ταῖο τοῦ Μαρτίου, θὰ δημοσιευθοῦν οἱ
λύσεις τῶν ‘Ασκήσεων τοῦ σημερινοῦ
ἐπομένως, μετὰ τὴ δημοσίευσήν τους, δὲν
μπορεῖ νὰ γίνουν δεκτὲς ἀπαντήσεις
στὸ Πένταθλο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

‘Αθήναι, 42 ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 3 Ιανουαρίου 1940

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πολὺ τὰ καλὰ μου Δια-
πλασάπουλα πού μοῦ εὐχρίθηκαν τὴν Πρω-
τοχρονίᾳ μετὰ γράμματα, κάρτες, τηλεγρα-
φήματα καὶ προσωπικὰ ἐπισκέψεις. ‘Επί-
σης ὁ κ. Φαίδων, ἡ κυρὰ Μάρθα κι’ ὁ
‘Αναστάσιος. Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητὰ μου
παιδιά!

Εὐχαριστῶ κι’ ὅσους ἀνανέωσαν τὴν συν-
δρομὴν τους γιὰ τὸ 1940 καθὼς καὶ ὅσους
ἐξοπαλίσαν. ‘Η προθεσμία τῆς ἀνανέωσης
μετὰ δικαίωμα σὲ δύο Τόμους ἔληξε τὴν 31
Δεκεμβρίου. Μένει τώρα ἡ προθεσμία μετὰ
δικαίωμα σ’ ἓνα μόνο Τόμο, πού λήγει
τὴν 31 Ιανουαρίου.

Εὐχαριστῶ, Βοναπάρτη, γιὰ τὴν ἀ-
νανέωσιν καὶ τὰ καλὰ λόγια. ‘Εντετα κρο-
νὸν μπορεῖς κάλιστα νὰ λαβάνῃς μέρος
καὶ στοὺς Διαγωνισμοὺς, ὅπου θὰ διαγω-
νίσῃς μετὰ συνομηλικούς σου, γιατί μὴν
ἐξηνᾷς πὼς οἱ διαγωνιζόμενοι χωρίζονται
σὰ δύο τάξεις, τὴ Μεγάλῃ καὶ τὴ Μικρῇ.
Ναί, οἱ ἀδελφές σου ἔχουν κάθε δικαίωμα
ἀφοῦ εἶναι ἀδελφές συνδρομητοῦ. ‘Οδηγὸ
ἔστειλα.

«Αν και κάπως αργά, **Στέφεν**, σε συλλυπομαι για το θάνατο της καλής σου μητέρας. Για την ανανέωση και το ξεσπάθωμα σ' ευχαριστώ πολύ. Έπισης κι' ο κ. Φαίδων για το ενδιαφέρον σου. Τώρα, βλέπεις, είν' έντελως καλά και μπορεί και να γράφει. Πάλι καλά που δεν πάθατε τίποτα με τη φοβερή εκείνη πλημύρα παρά μπορέσατε να φιλοξενηστέ και πλημμυροπαθείς. Δεν πιστεύω νάργησες να μου ξαναγράψης.

Σ' άλλο της γράμμα η **Στέφεν** μου γράφει: «Το καλύτερο περιοδικό ήταν και το φθινότερο, κι' 150 δραχμές να έκανες τη συνδρομή, ευχαρίστως θα την πληρώναμε». Αυτό μου το έγραψαν κι' άλλοι. Κι' άλλη θεια, για ν' ανταποκρίνουμε στα μεγάλα έξοδα που έχω τώρα, η συνδρομή μου έπρεπε να ήταν τουλάχιστον 150 δραχμές. Αλλά δεν θέλησα να επιβαρύνω περισσότερο τα παιδιά μου, και πήγα με την ελπίδα πως το ξεσπάθωμα θα έκαιγε κάπως τη ζημία. Ευχαριστώ τη **Στέφεν** για όλα. Με τις 110 δραχμές της πρώτης επιταγής ανανέωσα και το ψευδώνυμό της και, με το συμπλήρωμα που έστειλε, είναι εν τάξει.

Έλαβα και το δεύτερο γράμμα σου, **Αδολάφ**, και σου έστειλα τα λυόχαρτα που είχα ξεχάσει. Ευχαριστώ πολύ για την ανανέωση και τα καλά λόγια. Το τυπογραφικό λάθος διορθώθηκε. Ναι, οι παλιοί εικονογράφοι των μυθιστορημάτων (illustrateurs) εργαζόνταν με περισσότερη επιμέλεια, αποτελείωναν τις εικόνες τους και απέδιδαν όλες τις λεπτομέρειες. Οι σημερινοί τις αφήνουν ατέλειωτες και αρκούνται στα κυριώτερα. Αλλά δεν το κάνουν από βία, άμελεια και τεμπέλεια: είναι κι' αυτός ένας τρόπος, και νέα τέχνη. Άλλο ζήτημα αν η παλιά θα μās ευχαριστούσε και σήμερα περισσότερο. Έγώ τουλάχιστο θαυμάζω τις εικόνες του Murbach στον «Τζάκ» του Ντωντέ, και τέτοιες θα ήθελα να είναι όλων των μυθιστορημάτων που δημοσιεύουν. Αλλά που!

Ναι, **Πρόμαχε** της «Ελευθερίας», έχεις 8 χρόνια στην κίνησή μου με το ίδιο ψευδώνυμο, που είναι κάτι σπάνιο. Αλλά η Στατιστική που έκαμες των 8 αυτών διαπλασιασμών σου χρόνων δείχνει πως έχεις ίσως και το ρεκόρ. Γιατί πόσοι άλλοι έλαβαν μέρος σε 47 Διαγωνισμούς και πήραν 23 πρώτα Βραβεία; Αλλά και στη Σελίδα, αν κι' άρχισες να συνεργάζεσαι πολύ αργότερα, η επίδοσή σου δεν είναι μικρή με 18 δημοσιευμένα κομμάτια, που τα 6 απ' αυτά πήραν Α και τα υπόλοιπα Β. Βέβαια, σου το ξέρεις; πόσο ώφελήθηκες και πόσες γνώσεις απέκτησες απ' όλη σου αυτή την εργασία; κι' έννοω πολύ καλά την αγανάκτησή σου όταν άκουες μερικά... παιδιά να λένε πως η «Διάπλασις» είναι για... παιδιά!

Η **Αττέ Γράμ** μου γράφει πως πάντα περιμέναμε με άνοιξη να σου έρθει το πρώτο μου φυλλάδιο, να ιδώ πως αρχίζουν τα νέα μυθιστορήματα κτλ. Αλλά φέτος η άνοιξη ήταν μεγαλύτερη, γιατί περιμέναμε κι' «Επιστολή του κ. Φαίδωνα ύστερ' από τόσον καιρό, και τα εξωφρενικά διηγήματα του 'Ανανί», κι' όλα δα είχα προαναγγείλει. Λοιπόν, στο πρώτο μου φυλλάδιο τα βρήκε δλ' αυτά και... κάτι παραπάνω. Και το «παραπάνω» ήταν τα ποτελέσματα του Διαγωνισμού 'Ασκήσεων όπου πήρε πρώτο Βραβείο. — Της το έστειλα σε λυόχαρτο και... εις άλλα με βγαίνω.

Χαίρω, **Κεφαλλονισπούλα**, που είσαι τώρα καλά, κι' ευχαριστώ για την ανα-

νέωση και τα καλά λόγια. Σου έστειλα τα 5 φυλλάδια που παρήγγειλες και το τεύχος της «Ιονίου 'Ανθολογίας» δεμένο. Έλαβα και τη Συλλογή σου 'Ασκήσεων. «Καλλιγράφος» μπορεί να μην είναι, γράφεις όμως κομψά κι' ευανάγνωστα, που είναι αρκετό.

Αγγελιαφόρος της Εὐτυχίας, θα είδες την εγκρίση του ψευδωνύμου σου. Χαίρω πολύ που αποφάσισες «ν' ανακατευθής» φέτος περισσότερο. Είσαι βέβαια μικρή, όκτω χρόνων, αλλά σιγά-σιγά θα συνηθίσης, αφού είσαι μάλιστα και τόσο καλή στα μαθήματα, πρώτη στην τάξη σου και με άριστα πάντα. Καλά σου είπες ό μπαμπάς να μου το γράψης, να χαρώ κι' εγώ σά δεύτερη μητέρα σου. Σ' ευχαριστώ που θέλεις να κάνης και τις φίλες σου συνδρομητρίες. Όδ'ηγό έστειλα κι' ελπίζω να μου γράψης συχνά.

Δεν άμφιβάλλω, **Αίσω**, πως θα καταβάλης κάθε προσπάθεια για να ξαναγίνης από τους πρώτους της τάξης σου όπως ήτανε και πρώτα. Άρκετά καλό το σκίτσο σου, δεν τό δημοσιεύω όμως, πρώτο γιατί είναι ρεκλάμα των Τόμων μου που δεν πάει στην Καλλιτεχνική Συνεργασία, και δεύτερο γιατί θα τό ήθελα πιο γεμάτο, πιο συμπληρωμένο. Γικίτ π. χ. να μη φαίνονται στο θρόνο και μερικά σπίατα, και προπάντων το γραφετό μου προς το μέρος που δείχνει το παιδί τραβώντας τον πατέρα του; Πολύ με λύπησε τό δυστύχημα του φίλου μας, μα περιμένω να μου γράψης ό ίδιος για να τον συλλυπηθώ.

Εύχομαι γρήγορα περαστικά, **Κίτρινη Αράχνη**. Κι' ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ για τό ενδιαφέρον. Με πολλή του χαρά θα σε ξαναϊδύ όταν θάρης στην 'Αθήνα, και «καλά» αυτή τη φορά, όχι «άμυδρά» σάν την άλλη... Για τα εξητάχρονά μου στην Πάτρα θα είδες δσα έγραψα, καθώς και την 'Αγγελία που ήθελες, και βέβαια, μόλις γίνης καλά, θα βρής τη δ. Δαμπίρη, να της προσφέρης την πολυτιμή βοήθειά σου.

Έλαβα, **Διάνα**, και τα συμπληρώματα και σ' ευχαριστώ για όλα. Έστειλα τα φυλλάδια στο νέο μικρό μου φίλο και δεν άμφιβάλλω, πως με την οδηγία σου, θα γίνη γρήγορα τέλειο Διαπλασούπολο. Ναι, είχες να μου γράψης τρεις μήνες, αλλά ελπίζω να μην αφήσης στο εξής τα γραμματάκια σου στο συρτάρι, αλλά να μου τα στέλνης καθώς τα γράφης, σάν αυτό που τόσο μ' ευχαρίστησε...

Χακλή, σου ανέκρινα τό ψευδώνυμο που ήθελες. Ναι, πρέπει «ν' ανακατευθής» και σ' με τη σειρά σου, αφού είσαι από τόσο θερμή διαπλασιασική οικογένεια! μόνο που άργησες κάπως, 17 τώρα χρόνων ως στην Σ' Γυμνασίου. Άς είναι, πάντα έχεις καιρό ν' αναπληρώσης. Έλαβα και τη συλλογή σου. Πολλά χαρίεσματά στο Νίκο, τό Χρήστο και τη Ρίτα, που δεν τους ξεχνώ ποτέ. Ευχαριστώ που έχεις σκοπό να εγγράψης και τους φίλους σου και να κάμετε και Σύλλογο.

Ευχαριστώ πολύ, **Τρισκατάρατε**, παλιέ μου φίλε, και για τη 15η ανανέωση της συνδρομής σου. Έξ'ετέλεσα και τις άλλες σου παραγγελίες. Ναι, σ' αυτή τη συνεδρίαση της 'Ακαδημίας, καθώς είδες στην εφημερίδα, παραστάθηκε, πρώτη φορά μετά την έγχειρισή του, κι' ο κ. Ξανόπουλος, και μίλησε μάλιστα για τό βιβλίο της κυρίας Βαρβάρας Θεοδωροπούλου «'Αγγελική Παύλη Βαρθολομαίη». Η άνακοίνωση όμως του κ. Λυκούδη, στην ίδια συνεδρίαση, δεν ήταν για την αντικατάσταση του ελληνικού αλφαβήτου με τό λατινικό, που

κάποτε την επρότειναν άλλοι. 'Ο κ. Λυκούδης επρότεινε άπλως την **επισήμανση** μερικών γραμμάτων του αλφαβήτου μας, ώστε να ποδίδουν μερικούς ξένους φθόγους, που σήμερα τους αποδίδουμε με δύο γράμματα ή τους αφήνουμε άναπόδοτους. Π. χ. τό β με τελεία από κάτω να είναι τό **μπέ**, τό γ με τελεία να είναι τό **γκ**, τό δ τό **ντέ**, τό ε τό **γαλλικό eu**, και τό σ τό **γαλλικό ch**. Ήδη στα Λεξικά για τους φθόγους αυτούς μεταχειρίζονται τα λατινικά b, g, d. Αλλά τό σύστημα του κ. Λυκούδη είναι καλύτερο. Μόνο που δεν μπορεί να εφαρμοσθή αν δεν γίνη γενικά παραδεκτό, γιατί στα τυπογραφεία δεν υπάρχουν γράμματα με τελείες από κάτω και πρέπει να γίνουν εξιτήηδες.

Νομίζω, **Γέρο του Μωριά**, πως άπήνητσα σ' όλα σου τα γράμματα αυτό δ-πωσδήποτε — ένα μικρό από 16 Δεκεμβρίου—δεν έχει κανένα αριθμό. Στην άπορία σου, αν και δεν λύεται εύκολα, άπαντώ με λίγα λόγια: με **γκ** γράφονται οι σύνθετες λέξεις όπου ένα νι έγινε γ μπροστά σ' ένα κ: **έγκληρος** (έν, καιρός) **έγκυρος**, **έγκλειστος** κτλ. Οι άλλες, και προπάντων οι δημοτικές, γράφονται με **γγ**: **άγγελος**, **φεγγάρι** κλπ. 'Οσοόσο είναι και λέξεις που γράφονται με **γκ** ή με **γγ** χωρίς γνωστό λόγο, κι' άλλες που... δεν ξέρει κανείς πως να τις γράψη.

Καμμία δεκαριά γράμματα τα φύλαξα για τό έρχόμενο, γιατί σήμερα δεν έχω άλλο τόπο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Λίγα κομμάτια που έλαβα αυτήν την εβδομάδα με τό ταναφέρω στο έρχόμενο με της έπομένης.

Απορρίπτονται: «Παιδικά καμώματα» του **Συριανού** 'Ηθελε περισσότερο δουλεμα. Πολύ ακατάστατα γραμμένο, πολλές περιττολογίες.—Στόν θάνατο του παππού μου του **Βίντ. Ούγκω**. Δεν έχει γενικώτερο ενδιαφέρον. Πολύ προσωπικό.—'Ο **πλοῦτος** κι' ή **χαρά** της **Ελίκης**. Διατύπωση πολύ πεζή, ύστερε στο μέτρο και στην ομοιοκαταληξία. Πολλές λέξεις δεν λέγονται όπως τις έχει π.χ. «άμυαλωσία» τό σωστό είναι άμυαλωσύνη, εύτυχία κτλ.—'Επίκληση απ' τόν τάφο του **Ανθους της Ανατολής**. Κι' αυτό έχει πολλές έλλείψεις, ιδίως δέ φαίνεται σάν μια συρραφή φράσεων που δεν έχουν καμμία πραγματική σχέση μεταξύ τους. Έπηρεασμένο από διάφορα διαθέματα. Τό δεύτερο ποίημα είναι πιο αβόητο και ηχηρό αλλά τό θέμα ξεπερνά τις δυνάμεις του Α. τ. Α.—'Ερωχ' του **Μυγχαδούξεν**. Πολύ σύντομο. 'Ηθελε κάποια μεγαλύτερη ανάπτυξη.—'Εμ'ητέρα μου του **Σπογγαλιέως του Αιγαίου** Άρκετά καλή ή έκλογή του κομματιού, ή μετάφραση όμως ύστερε πολύ. Πάντως στείλε μου κανένα άλλο. Μπορεί σ' αυτό να τα καταφέρης καλύτερα.—'Ενα κατόρθωμά μου του **Αδολάφ**. Νόστιμο, αλλά ή άρχή είναι πολύ μεγάλη και τό τέλος εξαιρετικά σύντομο. 'Αν ξαναγραφόταν από την άρχή με κάποια μεγαλύτερη ανάπτυξη στο έπεισόδιο του σχολείου, ίσως γινόταν καλό. 'Εμ'ητέρα και ο λύκος του **Δωδωναίου**. Οι μύθοι αυτοί είναι τόσο σύντομοι και περιεκτικοί που και μιά άκόμη λέξη άταίρια στη χαλαρή δλο τό νόημα. Δεν μπορεί λοιπόν ή γίδα να μιλάη, και γλαστρά και με λόγια χαρωπά στο λύκο, ούτε ήμπορεί και να μπορεί να είναι ομοιοκαταληξία. Τέλος στόν άρχαιο μύθο ο λύκος λέει: «Ού σ' με λειψωρείς άλλ' δ τόπος» δηλ. δεν με βρίζεις σου, αλλά τό μέρος όπου

βρίσκει και δέν κινδυνεύει από μένα κι' αυτό δέν αποδίδεται στο ποίημα του Δ.—Θά εξακολουθήσω.

«Ο Μπίκ κι' ο Ντίκ»

Τό χαριτωμένο αυτό παιδικό διδύχαράκι που πήρε τό Α' Βραβείο στην 'Εκθεση του Β' δ'ιου, βρίσκεται και στο γραφετό μου. Τό δίνω δρ. 30, ή τό στέλνω ταχυδρομικώς με δρ. 39.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν εγκρίνεται, ούτε ανανέεται, αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τά εγκρίνονε ή άνανεομένα ισχύουν δρ. 10 Νοεμβρίου 1940. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σε άγόρια, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Καρδερίνα κ. (ΕΚ). Χλωμό Φεγγάρι, ά. (ΝΚ). Ήλέκτρα Χάλη, κ. (ΛΦ). Βασίλης Χάλης, ά. (ΧΦ). Φερδινάνδος Δασσέη, ά. (ΙΑ). 'Αγιοπολύουδο, κ. (ΑΚ). 'Αλκυών, κ. (ΜΚ). Καλλικάντζαρος, κ. (ΚΚ). Σιδερένιο Χέρι, ά. (ΜΦ). Πιτσιρικός, ά. (ΒΦ). Γλάρος του 'Ιονίου, ά. (ΓΘ). 'Αραπάκι του Καίρου κ. (ΕΓ). 'Αρσέν Λουπέν, ά. (ΗΗ). Καραδόσκυλο, ά. (ΕΓ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: Δαφνούλα, κ. Ρέμβη, κ. Ταυρομάχος, ά. Λυγερή, κ. Μικρούλα Ντόριτ, κ. Μαγεμένο Δοξάρι, κ. Λεσβία, κ. Αϊθή, ά. Μικρή Πιανίστα, κ. Πασχαλίσσα, κ. Μιλτιάδης, ά. Φιλόσοφος Σωκράτης, ά. Αύγη κ. 'Ελίκη, κ. Τηλεγραφόφυλο, ά. Κεφαλλονίτικο 'Ακρογιάλι, κ. Μικρός 'Εθελοντής, ά. Νυχτολούλουδο, κ. όρτένσια κ.,

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: **Πραξιτέλη Νικολαΐδη** (ευχαριστώ πολύ για την ανανέωση και τό ξεσπάθωμα) δέν θα πάρης και ψευδώνυμο να μου γράψης πιο συχνά; τους δυο τόμους μου μ' έκπτωση έχεις καιρό να τους αγοράσης ως τό τέλος Μαρτίου τότε λήγει ή ισχύς του προνομίου.) **Ηλιοβασιλέμα** (ευχαριστώ για την ανανέωση και τις καλές διαθέσεις σου έστειλα τα φύλλα που έξήτησες και μιά δεσμίδα λυόχαρτο) μην άνησυχής, οι 'Ασκήσεις που δημοσιεύονται τυχόν λανθασμένες και έπομένως άλυτες—δ-πως ή έθαρμμένη έπιγραφή άρ. 442—άκυρώνονται! **Αρχιζίζάνιο** (σου τό ανέκρινα μετά χαράς) δέν κοιτάξω που διάλεξες τέτοιο ψευδώνυμο και πιστεύω πως στο σχολείο είσαι φρόνιμη, μα και στο δρόμο και στο σπίτι, και παντού έ, βέβαια, αφού σκοπεύεις «να μην αφήσης διαγωνισμό», κάποτε θα δημοσιεύθης κι' ή φωτογραφία σου! **Μυστηριώδη 'Αγνωστη** (ευχαριστώ πολύ για την ανανέωση) μ' όλα τα μαθήματα της Ε' και τό πιάνο της Μέσης θα βρίσκης λίγον καιρό και για να μου γράψης! **Ακούραστο Ναυαγόν** (σου τό ανέκρινα) τώρα θα δημοσιεύθης και τό πρώτο σου κομμάτι τό δεύτερο δέν τό διάβασα ακόμη! **Καλλιόπην Τσοῦμα** (ευχαριστώ για όλα. Τό προνόμιο των Τόμων μ' έκπτωση είναι και για τους νέους που εγγράφονται και για τους παλιούς που άνανεύουν) και περιλαμβάνει δλους γενικώς τους τόμους μου Β' περιόδου, κι' ά-κείνους που είχαν πρώτα δρχ. 80, γιατί τώρα δλοι άδιακρίτως έχουν, χωρίς την έκπτωση δρχ. 110.) **Κιήν Βασιλάκου**, **Νεράιδαν του Δάου**, **Μάγκαν της Φιλοθέης**, **Υβόννη**, **Σπογγαλιέα του Αιγαίου** κτλ. κ. τ. λ.

Εις δσας έπιστολάς έλαβα μετά την 22 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 290ου Διαγωνισμού Λύσεων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 6 Μαρτίου 1940.

Δήλωσις: 'Από σήμερα αρχίζει ή δημοσίευσις 'Ασκήσεων από τά νέας Συλλογάς του 1940. Αι δημοσιεύσεις εις τα φυλλάδια του Δεκεμβρίου ήσαν από Συλλογάς του 1939 και δέν θα λογαριασθούν. 'Η προσεμία προς άποστολήν 'Ασκήσεων παρατείνεται μέχρι της 15 Φεβρουαρίου.

56. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεση δισύλλαβη
Σε κάποια πάει γονιά,
Και σταματάει ένα κακό
—Μ' από τά πιο μεγάλα
Μέσα στα τόσα άλλα—
'Εστο προσωρινά.

Άσπρο Κουνελάκι

57. Μεταγραμματισμός

Όραίο βουνό ελληνικό
Με τό κεφάλι του άλλαγμένο,
Ποτάμι κάνει ξενικό,
'Από μιά μάχη δοξαμένο.

Διπρόσωπη

58. Αναγραμματισμός

Της στάχτης εν' άλλάζεις,
Τά έπίλοιπα ταράξεις,
Κι' άμέσως πρασινίζει
Και τις πλαγιές στολίζει.

Νυχτολούλουδο

59. Αίνιγμα

Όλους τους τρέφει
Τό άρσενικό μου
Στό χάφτη βρίσκει
Τό θηλυκό μου.

Έβερεστ

60. Δημιώδες Πρόβλημα.

Άντρες γυναίκες έντεκα
Και τά καρβέλια δέκα.
'Ο κάθε άντρας τρώει δυό,
Μισό κάθε γυναίκα.
Πόσοι ήταν οι άντρες και πόσες οι γυναίκες;

Συριανός

61. Μέγα Δικτυωτόν

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Τσάρος

62. Πεπεωτόν Γράμμα

Αι κάτωθι ζητούμεναι λέξεις έχουν όλα από έν γράμμα κοινόν, τό όποιο άπαντά πρώτον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δευτέραν, τρίτον εις την τρίτην και ούτω καθέξής:

Βαλτινόν κράτος—'Ελληνικός ποταμός—Μυθική χώρα—Όμηρικός ήρωας—Πόλις έλλ. νήσου—Χώρα της 'Ελλάδος—'Ωδικόν πτηνόν.

Έλληνοπούλα

63—65. Φύρετην Μίγδην

1.—'Ι ν ε σ α τ ι ρ ε ν α υ σ ι ε.
2.—'Α λ λ ι ε δ λ γ ο ι.
3.—'Ο ρ μ ι α κ α ι ο ι δ μ ε λ ε ν ή σ ε.

Άσπρος Γλάρος

66. Διπλή 'Ακροστιχίς

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν άρχαίαν έλληνικήν

κήν περίφημον πόλιν,τά δέ τρίτα γράμματα νήσον της 'Ελλάδος:

1. 'Ασθένα δένδρον 2. Όρος της Πελοποννήσου 3. Όρυκτόν 4. Άργός λόγος, φλυαρία 5. Άνεμος εύνοϊκός 6. Τό τέλειον και πάντοτε σχεδόν άνεφικτον.

Λουλούδι των 'Αλπεων

67. Γρίφος

εκ εκ με με
εκ αν άλλως λι
εκ εκ με με
εκ με
Βέταν

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 43.

528. Παπασταύρος (παπάς, ταύρος).—529 Φίλος-πίλος.—530.Κολίος-Κόλιος.—531. Πύλη-λύπη.—532.

B A N 533. ΡΟΔΑΝΟΣ (δ-

E Λ O δός, Δανός, 'Αρνος,

N Φ I νάρδος, Σάρα).—534.

A P M E N I A Κύμα (ΚΙΚΗ ΜΑ...).

Θ I T —535.ΘΗΣΕΥΣ (Θα-

Y O I λης, 'Ηφαιστός, Σω-

Γ Σ A κράτης, 'Ερατώ, 'Υ-

μηττός, Σαπφώ).—536. 'Ο Θεός είναι

ή άρχή και τό τέλος.—537. **Εις πάσας**

τάς περιστάσεις επικαλού τόν Θεόν

(εις πάς ας, τάς περι στας ις, επί κα-

λού των θεόν).

=====

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ'—46]

Διαπλασούλα-ες, εύχομαι ό καινούριος χρόνος εύτυχισμένος, και μη ξεχνάτε ότι ανταλλάσσω τετραδιάκια και φωτογραφίες τοπείων. Στείλτε πρώτον στην Δ'αιν: 'Ιωάννην Μελέτην, Π. Π. Γερμανού—Πολωνίας, Θεσσαλονίκη.

Τσάρος

Διαπλασούλας χρόνια πολλά.

Μαγεμένο Δοξάρι

[Μ'—48]

Προσχή!! Παρουσιάσεις άρμ!!! Κυρίες, υποκλιθήτε! Εισέρχεται στο σά-λόνι σας δ:

Βοναπάρτης

[Μ'—49]

Μπούλη—Μαρία Α'δ'α Κροντηρά. 'Εμ'γω ποίς είμαι, με θυμάσαι;

Βοναπάρτης

[Μ'—50]

Αδολάφ, ποία ή διεύθυνσίς σου; Μαγεμένο Δοξάρι, σε ποιά όνομα να στείλω;

Ταυρομάχος

[Μ'—51]

Πρωτοπαίοντας στο άνθισμένο σαλονάκι της Διαπλασούλας ανταλλάσσω Μ. Μυστικά με διαπλασούλες κάτω 14 έτών. Ράκ, 'Ελληνική Σημαία και Μεθυομένη Βαρκοῦλα, περιμένω απάντησίν σας.

Μικρή Πριγκίπισσα

[Μ'—52]

Ταυρομάχε, Μορφά, λάδανε; Αύγη: ανταπόδωσε ή έπίστρεψε το.—'Γέρο... γεια σου!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ'—53]

Αγαπητά Διαπλασούλα-ες, σας εύχομαι εύτυχισμένο τον καινούριο χρόνο. 'Ιδιαίτέρως: 'Υδραϊκό Κύμα, Ξανθή 'Υδραϊκούλα, Καταιγίδα, Τούρα, Αιόλογα, Μαράγχα, Χαδάνα, Τιμ-Τάκ, ΠΕΙΣΜΑ-ΤΑΡΙΚΟ ΓΑΤΑΚΙ θυμάσαι τον ΚΑΛΟ ΚΑΙΡΟ;

Μινιαέλα

Για να διαλέξετε Τόμους όσοι θά παραγγείλετε με τὸ προνόμιο ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ",

του 1896, 1908 και 1918. Από τους λοιπούς ὁ καθένας τιμᾶται δρ. 110 ἄρραφος.

Ταχυδρομικὰ τέλη κάθε Τόμου, πού πρέπει νά προστεθοῦν στίς ἀνωτέρω τιμές: γιά τὸ Ἑσωτερικόν, δρ. 5. Γιά τὸ Ἐξωτερικόν, δρ. 35.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ πριγκίπισσα Ροζάλλα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ καὶ ὁ Μικρὸς Κόμης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894.—Ἐν Οἰκογενεῖα, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μαύρη καὶ Ἀσπρος, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895.—Καὶ σαρ Κασκαμπέλ (τοῦ Βέρν) καὶ Ὁ Ὁρφανὸς τῆς Νέας Ὁρλεάνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896 (ἐξηνητημένον).—Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Ἀσπροῦλα καὶ ἡ Οἰκογενεῖα Μαντζουράνα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897.—Ἡ Σφιγξ τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ροβινσώνες τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξίδια τοῦ Γιούλιβερ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898.—Οἱ χρυσοθήραι τῆς Ἀφρικῆς καὶ αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899.—Ἐγγονος Αὐτοκράτορος, ἡ Χρυσοφόρος Φλέω καὶ ὁ Πετρομαζευτής, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900.—Ὁ Θαυμάσιος Ὁρενόκος (τοῦ Βέρν), αἱ Ἀνεμιαὶ τοῦ Κυρίου Βώρκε καὶ ὁ Φασουλᾶκης Ροβινσών, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901.—Τὸ Μέγα Δάσος (τοῦ Βέρν), ἡ Βοεροπούλα, ὁ Ἀσωτός κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902.—Αἰμιλία Χάβ, τὰ Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνο (τοῦ Βέρν), Ὁ γῆρος τοῦ κόσμου κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903.—Οἱ ἀριστεῖς ταξιδεύον (τοῦ Βέρν), Ἡ ἐξαδέλφη μου, Ἡμερολόγιον Ὁρφανῆς κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904.—Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ, τὸ Σχολεῖον τῶν Ζώων, τὸ Τροχόσπιτο καὶ οἱ Τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905.—Ὁ Ναυτόπαις τοῦ Συρκοῦφ, τὸ Φεγγαρόπαιδο, Γι' ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ, κλπ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906.—Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνσβαλ (συνέχεια τῆς Βοεροπούλας) ἡ Φαντασμένη, Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907.—Διὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, Μυστηριώδες Ἐγκλήμα (τοῦ Βέρν), Μικρὸς παραμάγειρος—Μέγας μουσικός, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908 (ἐξηνητλ.).—Κοσμοκράτωρ (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξαδελφοὶ Κορπανώφ καὶ ἡ Μικρὴ Μαύρη Βασιλοπούλα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909.—Τιάρκος καὶ Ζινέττα (συνέχεια τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910.—Λουδοβίκος Κορμᾶς, Αἱ πτήσεις τοῦ Κρα-Κρά. Οἱ Περιπέτειαι τοῦ Νικόλα Καρακά, Περασὲν ὁ Νικητὴς τῆς Γοργόνας, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911.—Πέτρος Ριονσαί, Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁ Ἀδὸν Κιχώτης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1912.—Ὁ Μικρὸς Τζόκεϋ, Ἡ Κρινιώ, ἄσπρο μυρμήγκι νοριτοάνι, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1913.—Ὁ Δουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον, Ἐρβελὶν κατὰ Πλόκ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1914.—Ὁ Μικρὸς Μετανάστης, Ἡ Κασσετίνα

κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1915.—Ὁ Μικρὸς Ἑρρῖκος Δαλλινύ, Ἡ Κασσετίνα (μέρος δεύτερο) Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1916.—Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τοῦ Βέρν), Ἡ Βεντέτα, Ἐξω ἀπ' τὴ φωλιά, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1917.—Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (συνέχεια) Στὰ Βουνά, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1918 (ἐξηνητημένον).—Χωρὶς Οἰκογενεῖα (τοῦ Μαλδ), Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τέλος) Ἡ Συμμορία τοῦ Ἀρλεκίνου εἰς τὸν τόμον τοῦ 1919.—Χωρὶς Οἰκογενεῖα (τέλος), Δεύτερη Πατριδα (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν τόμον τοῦ 1920.—Δεύτερη Πατριδα (μέρος δεύτερον), Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντὴς εἰς τὸν τόμον τοῦ 1921.—Τὸ Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας, Ἡ Διονυσία, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1922.—Ἡ Μικρὴ Βασιλοῦσα, ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, Γυρεύνοντας τὴν τύχη, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1923.—Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος (συνέχεια τοῦ Μικροῦ Ἐθελοντοῦ), Ἡ Ἀνθούλα, Οἱ Ψευτεῖς τοῦ Μυχαδουζεν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1924.—Ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμά, Τὸ Δελφινάκι (συνέχεια τῶν Βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος), Στὴν Ἐξοχὴ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1925.—Τὸ Σιδερένιο Χέρι, Ὁ Τζάκ, Ὁ Λευκὸς Χορὸς καὶ ἡ Μαύρη Ἀρκοῦδα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1926.—Ὁ Μοκοκό, Ὁ Τζάκ (μέρος δεύτερον), Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι (τῆς Λάγκερλεφ) Ὁ Μπέμπης Ἀρχιλισηταρχος εἰς τὸν τόμον τοῦ 1927.—Στὴ Σκιά τοῦ Πύργου, Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι (μέρος δεύτερον) Διετεῖς Διακοπαί, (τοῦ Βέρν), Ἡ Ρήνα καὶ ἡ Μαρίνα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1928.—Ἐνα παιδί ἢ τρεῖς οἰκογένειαι, (τοῦ Γρ. Ξενοπούλου), Ὡς πον νᾶβρη τὴ μητέρα τῆς, Πράσινοι καὶ Βένετοι, Ὁ Πιτσιρῖκος, Θηριοτροφεῖον Τοτοῦ καὶ Σίας, Σπίρτο μονάχο, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1929.—Ἡ καλύβη τοῦ Μπάριμπα Τόμ, (τῆς Μπῆτσερ-Στόου), Τρεῖς Μικροὶ Ἀεροπόροι, Μέσα στὴν Ἀβυσσο, Ἡ Ἀπεργία μας, Τὰ Ἀρκουδάκια Πρόσκοποι, Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου εἰς τὸν τόμον τοῦ 1930.—Δαυὶδ Κόμπερφελδ, (τοῦ Δίκκενς), Τὸ Παλιὸ Καράβι, Τὸ Λουλουδάκι τοῦ Τέμπλου, Ἡ Μικρὴ Ἀγνοαστὴ, Περιπέτειαι ἐνδὸς Γάτου, Κανέλλης καὶ Σία, Ἀγόρια καὶ Κορίτσια εἰς τὸν τόμον τοῦ 1931.—Βασιλόπουλο καὶ Ζητιανόπουλο, (τοῦ Μάρκ Τουαίν), Ἐδιθ ντὲ Φερλάκ, Ἡ Γαλάζια Μαμμά, Νέες Περιπέτειαι τοῦ Κανέλλη, Θηριοτροφεῖον Χάρου Κόμπλεν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1932.—Ἡ Περιουσία τῆς Μπέττυ, Ὁ Μάγος τῶν Φιδιῶν, ὁ Μουστάκας, Ὁ Εἰρηνικός, Ὁ Λιχουδάκης, Ἡ Κουζίνα τῆς κυρὰ - Παγώνας, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1933.—Ὁ Ἀσπρος Λύκος, Ὁ κληρονόμος τοῦ Ροβινσών, Τὰ Ἐπαγγέλματα τοῦ Πιερρότου, Τὸ Σκαλιστήρι κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1934.—Ἡ Κληρονομία τοῦ Φανίρη, Ὁ Ἀετὸς καὶ τὸ Ἀστὸρ, Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ μαγδρότοιχον, Ἡ Ὀδύσεια τοῦ Φουφούλη, Τὰ Σκυλιὰ τῆς Λαγᾶς, Οἱ Περιπέτειαι τοῦ Φλώρου καὶ τοῦ Ἀρουαίου, Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε εἰς τὸν τόμον τοῦ 1935.—Οἱ ἐξαφρενικὲς περιπέτειαι τοῦ Ἀντιφῆρ (τοῦ Βέρν), Ὁ Μπάριμπα - Μακροπόδης, Ἡ μικρὴ Ρωσίδα τῆς Ἀγίας Ἐλένης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1936.—Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, Πρὸς τ' ἄστρα, Οἱ ὄρνιθες τοῦ Ταϊκούν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1937.—Τὸν Σῶγερ (τοῦ Μάρκ Τουαίν), Τὸ Μυστήριον τῆς ξανθῆς κόκυλας, Ὅταν ἀναστήθηνκε τὸ μαμμοῦδ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1938.—Οἱ θαλασσοδύκοι (τοῦ Κίπλινγκ), Ἡ Γυφτοπούλα, Ὁ Καλὸς Γιαννάκης, Ὁ Κωστάκης θέλει—ὁ Κωστάκης δὲν θέλει, κλπ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1939.

Κάθε παραγγελία, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου, Ἀθήνας.